

Princess

จากร่างไร้ลมหายใจในหลุม...ผงาดสู่บัลลังก์หงส์
เหนือกว่านั้นคือความยิ่งใหญ่ที่ได้ผลักดันต้องสะเทือน

鳳飛雅

เฟิ่งเฟยหยา
หงส์อมตะ

ปกหงส์

鳳飛雅

เฟิงเฟยหย่า หงส์อมตะ

ปึกหงส์

มนุษย์สร้างคำพูดขึ้นมา ชีตเขียนถ้อยคำลงบนแผ่นดินเหนียว ผืนหนัง ไม้ไผ่ และ กระจกเงา...

การค้นพบกระดาษและการพิมพ์ ทำให้หนังสือมีรูปลักษณ์ที่พกพาได้สะดวก และเผยแพร่ไปในวงกว้างอย่างไม่เคยปรากฏมาก่อนในประวัติศาสตร์ การพิมพ์ ช่วยสถาปนาภาษาของแต่ละชาติให้มั่นคง ช่วยให้ภาษาของสามัญชนแพร่หลาย ทำให้คนอ่านออกเขียนได้เพิ่มสูงขึ้น และขยายวงกว้างออกไปนอกวงผู้นำและนักบวช

และแท้จริงแล้ว การพิมพ์หนังสือคือการเปลี่ยนแปลงอย่างถึงรากถึงโคน ทั้งทางความคิดและสังคม

สภาธรรมบาล

ลำดับที่ 334

เฟิ่งเพยหย่า หงส์อมตะ

โดย ปีกหงส์

พิมพ์ครั้งแรก : กรกฎาคม 2565

ราคา 375 บาท

ISBN 978-616-00-4583-9

พิมพ์โฆษณาครั้งนี้ได้รับอนุญาตจากเจ้าของลิขสิทธิ์ตามกฎหมายแล้ว

© สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. 2558

ไม่อนุญาตให้สแกนหนังสือหรือคัดลอกเนื้อหาส่วนหนึ่งส่วนใดเพื่อสร้างฐานข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์
เว้นแต่ได้รับอนุญาตจากสำนักพิมพ์และเจ้าของลิขสิทธิ์แล้วเท่านั้น

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา : บริษัทสถาปนุกส์ จำกัด

ประธานเจ้าหน้าที่บริหาร/บรรณาธิการอำนวยการ : วรพันธ์ โลภิตสถาพร กรรมการผู้จัดการ : ดร. สุภักชญา โลภิตสถาพร
ผู้ช่วยกรรมการผู้จัดการ/บรรณาธิการบริหาร : เจตยา โลภิตสถาพร รองบรรณาธิการบริหาร : วสันต์ พร้อมมิตรญาติ
ผู้ช่วยบรรณาธิการบริหาร : อุมามพร สกุลบัณฑิต หัวหน้ากองบรรณาธิการสำนักพิมพ์ : ศรัณย์รัชต์ เขียงไกรเวช
หัวหน้ากองบรรณาธิการสร้างสรรค์ : พัชรี แต่แดงเพชร หัวหน้ากองบรรณาธิการคัดสรรนวนิยาย : พัชราพร บุญส่ง
ผู้จัดการฝ่ายขาย : กิ่งแก้ว ลิกชະໂສຍ

บรรณาธิการเล่ม : วสันต์ พร้อมมิตรญาติ ลภัสสรดา อรุกุล พิสูจน์อักษร : วิสสาณะ คุรสาตะ
ออกแบบปก : กฤษฎา รอดหลง ภาพปก : สุดาพิพย์ เตชะเกรียงไกร รูปเล่ม : จุฬาลักษณ์ เตชะรุ่งเรืองวิทย์
พิมพ์ที่ : บริษัท วี.พี.เอ็น (1991) จำกัด

สถาปนุกส์

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย บริษัทสถาปนุกส์ จำกัด

18 ซอยลาดปลาเค้า 63 ถนนลาดปลาเค้า แขวงอนุสาวรีย์ เขตบางเขน กรุงเทพฯ 10220

โทรศัพท์ 0 2940 3855-6 โทรสาร 0 2940 3970

กองบรรณาธิการ : spbbooks@hotmail.com ฝ่ายสำนักงาน : info@satapornbooks.com

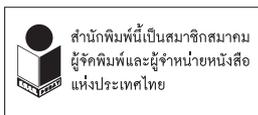
กองบรรณาธิการคัดสรรต้นฉบับ : satapornbooks.editor@gmail.com

www.satapornbooks.com

หากท่านผู้อ่านพบหนังสือไม่ได้มาตรฐาน เช่น หน้ากระดาษสลับกัน หน้าขาดหาย การเข้าเล่มไม่สมบูรณ์
สำนักพิมพ์ยินดีรับผิดชอบเปลี่ยนหนังสือเล่มใหม่ให้ท่าน

โปรดติดต่อและส่งหนังสือคืนพร้อมระบุรายละเอียดการชำรุดไปตามที่อยู่ด้านบน

หรือโทร. 0 2940 3855-6 ต่อ 41

บทนำ

เมื่อทารกกำเนิดใหม่ สายโซ่แห่งวิญญานระหว่างมนุษย์กับสัตว์ภูตจะถูกเชื่อมโยง พวกมันจะตื่นจากห้วงกาลเวลาอันยาวนาน ติดตามรับใช้มนุษย์ผู้นั้น

มนุษย์หนึ่งคนครอบครองสัตว์ภูตได้หนึ่งตน...

โดยไม่มีผู้ใดล่วงรู้ว่าทารกแต่ละคนที่ถือกำเนิดขึ้นมาจะสามารถปลุกชีพสัตว์ภูตแบบใด

จากคำเล่าขานของบรรพชนโบราณ กล่าวถึงสัตว์ภูตศักดิ์สิทธิ์ที่ว่าทรงพลังยิ่งใหญ่เหนือสัตว์ภูตตนอื่นคือ มังกรฟ้า เต่าดิน พยัคฆ์ขาว และกวางทอง

ทว่ายังมีอีกตำนานบอกเล่าถึงสัตว์ภูตศักดิ์สิทธิ์ตนที่ห้า คือหงส์เพลิง ผู้ลึกลับ

ไม่มีใครรู้ว่าหงส์เพลิงมีตัวตนจริงหรือไม่ ด้วยไม่เคยมีผู้ใดพบเห็นกระทั่งเรื่องของหงส์เพลิงค่อยๆ ถูกลืมเลือน

กล่าวกันว่า...

แคว้นเยียนหนานมีพยัคฆ์ขาวปกป้องทั่วสารทิศ

แคว้นเป่ยมีเต่าดินอุดมไม่สิ้น

แคว้นต้าเว่ยมีกวางทองแห่งความมั่งคั่ง

แคว้นเขี้ยวมีมังกรฟ้ายิ่งใหญ่หน้าค้ำเกรง
ทว่า...
หงส์เพลิง...ไม่ปรากฏแก่แคว้นใด!

ศบอชยาบ

หนึ่ง

สนามล่ำมบุษย์

หญิงสาวหอบหายใจสะท้อน วิ่งเอาชีวิตรอดกลางสนามที่เต็มไปด้วย ต้นไม้รกทึบ นางล้มลงบนพื้น เศษใบไม้แห้งของคิมหันตฤดูคมราวกับใบมีด กรีดผิวจนโลหิตหลั่งไหล ทว่าไม่อาจดึงความสนใจของนางได้มากนัก เพราะ สิ่งที่น่ากลัวกว่าบาดแผลเล็กๆ คือยามนี้ นางมีชีวิตเป็นเดิมพัน!

“ล่ำมัน!”

เสียงบุรุษผู้อยู่บนชั้นสามของศาลาไม้ตะโกนก้องอย่างฉุนเฉียว แก้อื้อ ไม่ลงรักเงางามไม่เป็นที่ต้องการอีกต่อไป เขาลุกขึ้นยืนในเกาะราวระเบียง ใบหน้าแดงก่ำยับย่น เส้นโลหิตข้างขมับปูดโปน ฝ่ามือกำแน่น ชัดใจไม่น้อยที่สัตว์ภูตของตนปลิดชีพทาสสาวร่างกายอ่อนแอเพียงคนเดียวไม่ได้

ไม่มีความปรานีและความเมตตาในสนามแห่งชีวิต!

หญิงสาวลุกขึ้นยืน กัดฟันทนความเจ็บจากบาดแผลบนร่างกาย วิ่งกะโผลกทะเลกหลบหนี ทว่าสุดเขตแดนมีกำแพงไม้สูงรายล้อมขวางกั้น อิศรภาพ นางเหลียวมองรอบกาย เห็นเงาร่างบุรุษสามคนบนศาลาไม้ที่ตระหง่านอยู่ไกลสุดสายตา รู้ดีว่าร้องขอชีวิตไปก็เปล่าประโยชน์ เมื่อคำสั่งฆ่าตั้งขึ้นเป็นระยะ

“เร็วเข้า ล่ำมัน!”

หญิงสาวร่างบางมองอย่างหวาดหวั่น ดวงตาใสลั่นไหว

‘ข้าต้องไม่ตายที่นี่!’

นางตัดสินใจวิ่งไปหลบซ่อนใต้ต้นไม้ใหญ่ เสียงสัตว์ภูตเหยี่ยวขาว ประหนึ่งเสียงมัจจุราชขานก้องกังวาน ปีกสยายใหญ่แผ่กว้าง สะบัดเพียงครึ่ง ก็บังเกิดสายลมวูบหนึ่งพัดพาใบไม้ที่ระพันปลิวขึ้นมา

ดวงตาสีเหลืองอำพันสะท้อนเงาร่างเล็กที่สิ้นเทา มันพุ่งจะงอยปากยาว และแหลมคมตรงมาหาหญิงสาว ทว่ากิ่งก้านใบไม้ที่แผ่กว้างได้ขวางกั้น ทำให้ สัตว์ภูตเหยี่ยวขาวโฉบทะยานลงคร่าชีวิตเหยื่อไม่ได้

ปัง!

เสียงทุบโตะดังสนั่นแสดงถึงความเดือดดาล

เสียงหวง...สหายร่วมเดิมพันหัวเราะร่วน

“นายน้อยใจร้อนก็มีแปลก เพราะเดิมพันหนักถึงร้อยตำลึง มันใจ ในฝีมือสัตว์ภูตของตนมิใช่น้อย แต่น่าเสียดายนัก ร้อยตำลึงนี้ ข้าเลี้ยงหวง คงต้องขอเก็บไว้ทั้งหมด ฮ่าๆ”

เสียงหัวเราะถูกอกถูกใจทำให้เตียวซื่ออึ้งไม่ติดที่

“เตียวก่อนคุณชายเลี้ยง...เจ้าจะคิดเอาเองมิได้ ในเมื่อยังมีสัตว์ภูตของ ข้าเตียวซื่ออยู่ โปรดอย่าลืมนะ...ว่าสัตว์ภูตของข้าก็เป็นสัตว์ภูตระดับจ้าวเซ่อเช่น เดียวกัน ไม่แน่อย่าตำลึงของคุณชายจื๋นกับห้าสิบตำลึงของเจ้า อาจกลายเป็น ของข้าทั้งหมดก็เป็นได้ ฮ่าๆ” เสียงใหญ่เอ่ยส่าหับ อวดเบ่งว่าเก่งกว่า

จื๋นเหอเสียน้ำอย่างหนัก ใบหน้าแดงกำลัมถึงใบหู

ทันใดนั้น...เสียงหวงกับเตียวซื่อก็ขานเรียกสัตว์ภูตคู่ชีพ เสียงร้องของ สัตว์ภูตทั้งสองตนดังกึกก้องทั่วสนามล่า จนหญิงสาวที่ซ่อนตัวสะดุ้งเฮือก ใบหน้าเล็กที่เปื้อนคราบดินซีดลงหลายส่วน ใจที่ขึ้นสู้เริ่มฝ่อ ล้มพับได้ถึง พื้นดินที่สะท้อนไหว่ ก่อนสัตว์ภูตตัวใหญ่จะปรากฏตัวขึ้น

สัตว์ภูตผิวสีเทาหนาก้าน ดวงตาเล็ก ปากจุ่มทรงสามเหลี่ยม มันใช้ สันจมูกที่มีขนแหลมเป็นอาวุธในการพุ่งชน กระแทกใส่ต้นไม้ใหญ่จนสิ้นไหว่ ใบไม้สตร่วงกราว

ที่กำลังไม่ปลอดภัยแล้ว...

หญิงสาววิ่งหนีออกไปหาที่ซ่อนใหม่ ทว่าเพียงสิบย่างก้าวก็ถูกดักหน้า

ด้วยสัตว์ภูตหมู่พาชนแพะตัวยักษ์ คมเขี้ยวโค้งงุ้มขาوابเสียงจนนางรู้สึกเย็น
สันหลังวาบ เม็ดเหงื่อไหลรินดั่งเมล็ดงา ดวงตาโรยราแดงก่ำด้วยความพรัน
พริ่ง

นางหมุนตัวหนีอีกครั้ง สุดกำลังเท่าที่ร่างบอบบางจะชยับไหว ทว่า
กำแพงไม้สูงตระหง่านได้ขวางกั้นหนทางข้างหน้า หญิงสาวหันหลังชนกำแพง
เย็นเฉียบ ประจันหน้ากับสัตว์ภูตสามตน

ชีวิตมีโช่งของเล่น ทว่าทำไมเจ้าของสัตว์ภูตเหล่านี้ถึงเอาแต่ตะโกนไม่
หยุด

“ฆ่ามัน ฆ่ามันซะ!”

นางก็ตรึมฝิปากด้วยความเจ็บแค้น เลือดในกายร้อนผ่าว ดวงตาเต็ม
ไปด้วยน้ำใส สองมือขึ้นเหยียดกำแน่น จนตรอกไร้ทางหนี คล้ายว่าชีวิตอัปยศ
คงจบสิ้น

ท่ามกลางความสนุกสนานของเหล่าคุณชายผู้มั่งคั่ง ศาลาโอ้อ่าที่อยู่ไกล
สุดสายตาเป็นภาพสุดท้ายในดวงตานาง จากนั้นก็ขึ้นอยู่กับว่าสัตว์ภูตของผู้ใด
จะว่องไวกว่า

ทันใดนั้น... ลูกธนูหัวแหลมก็พุ่งเข้ามาอย่างรวดเร็ว แยมปลิดชีพเหยื่อ
สาวตัดหน้าสัตว์ภูตทั้งสาม!

นางก้มลงมองลูกธนูกลางอก ส่วนหนึ่งทะลุร่างตรึงแน่นกับกำแพง
ความเจ็บสลายใหญ่ไหลวาบไปทั่วร่าง การหายใจเริ่มกลายเป็นความลำบาก ภาพ
สัตว์ภูตทั้งสามค่อยๆ บิดเบี้ยวและสิ้นแสง เสียงหัวใจที่ตึงเหน็บนาบอยู่ข้างหู
พลันสงบเงียบลง ความรู้สึกทุกอย่างจมดิ่งสู่หลุมลึกแห่งความมืด

“โธ่เวีย!”

เสียงตะโกนจากบนชั้นสามของศาลาไม่ดังสิ้น

ทั้งเสียงหวงและเสียงชื่อเจ็บแค้นที่ถูกจิ้นเหอใช้ธนูยิงสังหารเหยื่อตัด
หน้า

สถานการณ์เมื่อครู่ จิ้นเหอเกรงจะเสียเงินเดิมพันก้อนโต จึงใช้กลโกง
ชิงฆ่าเหยื่อเสียก่อน ป้องกันไม่ให้สัตว์ภูตของคู่แข่งทำคะแนนได้

เสียงหวงกับเตี่ยวซื่อมองจิ้นเหอด้วยแวตามากคำถาม อย่างน้อยควรมีคำขอโทษและเหตุผลที่ฟังรื่นหู

“เอาหน้า... ข้าก็แค่รู้สึกเบื่อ เอาเป็นว่าเงินเดิมพันทั้งหมดถือว่าเป็นโมฆะไปก็แล้วกัน ข้าเองก็ไม่อยากถูกกล่าวหาว่าโก่ง” สุ่มเสียงใหญ่ของผอนปรน บอกสองบุรุษวัยเดียวกัน

“ก็ได้ๆ คราหน้าเจ้าก็อย่าโก่งอีกแล้วกัน” เสียงหวงสะบัดมือไล่ความหงุดหงิด ยกสุราขึ้นดื่มรวดเดียวจนหมดจอก ก่อนเอ่ยด้วยน้ำเสียงระคนสงสัย “ข้าไม่เห็นสัตว์ภูตของนาง?”

“จริงด้วย... นับว่าแปลก เจ้านายกำลังจะตาย อย่างไรสัตว์ภูตก็ยอมปรากฏตัวมาช่วยเหลือ หรือว่านางจะครอบครองสัตว์ภูตระดับไปเซอ เลย์ไม่กล้าแสดงตัวออกมา” เตี่ยวซื่อเอ่ยตามความคิดของตน

“เป็นไปได้ แม้จะเป็นสัตว์ภูตไร้ประโยชน์ ทว่าอย่างไรมันคงไม่ยอมให้เจ้านายตายง่ายๆ เป็นแน่ เพราะหากเจ้านายตาย พวกมันก็ต้องตายตาม” เสียงหวงปฏิเสธความคิดของสหายรัก

เตี่ยวซื่อลุกพรืด วางจอกสุราเสียงดัง “หรือว่านางไม่มีสัตว์ภูต!”

จิ้นเหอย่นคิ้ว “พอ... เลิกเถียงกัน ถึงอย่างไรนางก็ตายไปแล้ว คิดไปก็ปวดหัว พวกเราไปนั่งดื่มที่หอนูยเซียงกันต่อมิดีกว่าหรือ ที่นั้นก็ปล่อยให้คนของข้าจัดการ...”

สองสหายฟังกลางคลี่ยิ้ม แล้วเดินตามหลังจิ้นเหอโดยทิ้งความข้องใจไป

หลังสิ้นสุดการเดิมพัน บ่าวรับใช้ในตระกูลจิ้นหมักทำหน้าที่เก็บกวาดพื้นที่ ขจัดร่างเหยื่อจากการล่ามนุษย์ แม้จะมีผู้ใดล่วงรู้ในความสนุกแสนโหดเหี้ยม ทว่าคำปิดปากที่จ่ายเป็นถูงเงินหนัก ก็ทำให้เรื่องราวเงียบลงได้อย่างง่ายดาย

ร่างแข็งเย็นซีดในหลุมทิ้งศพค่อยๆ อุ้บนขึ้น ผิวขาวซีดปรากฏเลือดฝาด ทรวงอกขยับไหวอย่างเนิบนาบตามแรงเต้นของหัวใจหญิงสาว

ภาพแรกให้เห็นหลังฟื้นจากความตาย คือใบหน้าศพหนึ่งที่เน่าเฟะเนบ

อยู่ข้างแก้ม ดวงตาศพขาวขุ่นเบิกโพลง หญิงสาวผละ ถดร่างถอยหนี ทว่าด้านหลังกลับมีอีกศพที่เจิ่งนองไปด้วยน้ำเหลือง หนอนตัวเล็กชอนไชผิวหนัง เหวอะหวะ นางรีบปีนป่ายหนีกองซากศพ กลิ้งสาบเนื้อหน้าคุณติตจมุม

แม้จะเคลือบแคลงใจว่าเหตุใดตนถึงยังมีชีวิตอยู่ แต่ไม่มากไปกว่าความดีใจ อย่างน้อยก็หนีพ้นจากเงื้อมมือมัจจุราช ได้โอกาสมีชีวิตใหม่ นับว่าโชคดีกว่าคนที่นอนตายในหลุมศพนั่น

หญิงสาวหอบร่างโรยแรงเดินโซเซไปยังลำธาร ทุดกายลงวกน้ำใสลูบไล้ล้างกลิ้งสาบจากหลุมศพ เกร่างที่สะท้อนบนผืนน้ำเต็มไปด้วยคราบโลหิตแห่งเกรอะกรัง นำแปลกที่รอยแผลกลางอกหายเป็นปลิดทิ้ง

หญิงสาวขดร่าง ยกมือกุมหน้าท้อง รู้สึกปวดแสบไร้เรี่ยวแรง ทันใดนั้น...เสียงหญิงชราคนหนึ่งก็ดังขึ้นจากพุ่มไม้อีกฟากของลำธาร “เจ้าคงหิวสินะ”

ร่างบางมองสตรีผมสีดอกเลา ใบหน้ายับย่นบ่งบอกว่าผ่านมาหลายหนว คงมีประสบการณ์อยู่กลางป่าไม่น้อย มือข้างหนึ่งกำไม้เท้า มืออีกข้างกวักเรียกให้เดินเข้ามาหา ทำทางดูไร้พิษภัย

หญิงสาวเดินเข้าไปตามคำเชิญแล้วรับท่อผ้ามาจากอีกฝ่าย ในนั้นคือข้าวที่ปั้นเป็นก้อนโต

“กินเสียสิ ข้าให้เจ้า”

หญิงชราคลี่ยิ้ม มองข้าวก้อนนั้นหายวับไปโดยไว ก่อนจะเดินจากไป

หญิงสาวลอบเดินตาม เผ้ามองผู้มีพระคุณเก็บเศษไม้แห้ง นำกิ่งไม้เหล่านี้นวางทับกันแล้วผูกรวมเป็นมัดเดียว จากนั้นก็พยายามแบกมัดฟืนกองใหญ่ขึ้นบนบ่าอย่างลำบาก นางรู้สึกสำนึกในบุญคุณจึงแย่งมาแบกไว้แทน หญิงชราเห็นน้ำใจจึงไม่ขัด แล้วเดินนำหน้าพามาถึงที่พัก

เรือนไม้เก่าตั้งอยู่เชิงเขา แม้ทรุดโทรมทว่าสะอาดสะอ้านไม่น้อย หลังวางกองฟืนลงข้างผนังเรือน นางได้ยื่นหญิงชราเอ่ยแนะนำตัว

“ข้าชื่อเฟิงหลิน คนแถวนี้เรียกข้าว่ายายเฟิง แล้วเจ้า...ชื่อเรียงเสียงใด”

คำถามตอบยาก เมื่อความทรงจำทุกอย่างของหญิงสาวชาวโพลน สิ่งที่จดจำได้มีเพียงยามที่ตนฟื้นขึ้นมาริมน้ำ ต้องระเห่ร้อนไปโดยไร้จุดหมาย

จากนั้นไม่นานก็ถูกโจรป่าจับตัวมาขายให้คุณชายแซ่จิ้น กลายเป็นของเล่นใน
สนามล่ามนุษย์

นางจำได้เพียงเท่านี้ จึงไม่อาจตอบคำถามเฟิ่งหลินได้

เฟิ่งหลินย่นคิ้ววิเคราะห์ท่าทีของหญิงสาว คาดเดาว่าเฟิ่งเฉิงฉวีเคราะห์
ร้ายมา และดูคล้ายนางจะจดจำแม้กระทั่งตัวเองไม่ได้ หญิงชราเกิดใจเมตตา
จึงยื่นมือให้ความช่วยเหลือ ต้อนรับให้พักอาศัยอยู่ด้วยกัน

“ต่อไปนี่...เจ้าก็ใช้แซ่เฟิ่งร่วมกับข้าเถิด” เฟิ่งหลินเงิบไปชั่วครู่ นาง
แหงนมองท้องฟ้า ปลายยอดไม้เห็นวิหคกำลังโฉบบินอย่างสง่างาม นางยิ้ม
อ่อนโยนก่อนเอ่ยต่อ “หากไร้ชื่อคงลำบากต่อการเรียกขาน ถ้าเช่นนั้น...ข้าจะ
เรียกเจ้าว่าเพยหย่าก็แล้วกัน”

หญิงชราวางมือบนศีรษะหญิงสาว ลูบไล้อย่างเอ็นดู “จงเป็นดังหงส์
ที่โฉบบินอย่างสง่างามให้สมกับนามที่ข้าตั้งให้”

เฟิ่งเพยหย่ารู้สึกถึงความอบอุ่นจากมือของหญิงชรา ยอมรับให้เฟิ่งหลิน
ผู้นี้เป็นนุภาพภิรมย์ธรรม

สอง ชีวิตใหม่

กลางป่าใหญ่ ต้นไม้สูงปกคลุมทั่วสารทิศ

ยังมีต้นน้ำค้างยิ่งลงหนัก อากาศชื้นหนาวเหน็บ ผ้าห่มผืนหนา นับว่าเป็น
สิ่งสำคัญของผู้หลับใหล

เมื่อถึงยามเชิ¹ น้ำค้างก็สลายไป แสงแดดขับไล่อากาศหนาว เฟิงเพย-
หย่านอนขดร่างอยู่ภายใต้ผ้าห่มอุ่นที่เฟิงหลินจัดเตรียมให้ เสียงนกยามเข้า
รบกวนจนนางต้องลุกขึ้นจากเตียง

เท่าที่จำได้ คินนี่คือคินที่ดีที่สุด ไม่ต้องนอนบนพื้นดินที่เย็นเฉียบ ไม่
ต้องหวาดระแวงเกรงสัตว์ป่าจะทำร้าย นางบิดกายไล่ความเกียจคร้าน ก่อน
ลุกเดินไปหน้าเรือนพลางมองหาเฟิงหลิน

ข้างกายหญิงชราปรากฏสัตว์ภูตขนาดมहीมา ผิวสีเทาหน้ากร้าน ใบหู
สยายกางใหญ่กว่าร่มกระดาษ กระดุกสีขาวยากุมปากทั้งสองข้างโค้งยาวเกือบ
ระพื้น มันใช้จมูกเรียวยาวหยิบยกลิงของ

เฟิงเพยหย่าตกใจอย่างมาก ความทรงจำเลวร้ายเมื่อคราถูกสัตว์ภูตของ
จิ้นเหอ เลียงหวง และเตียวซื่อรุ่มทำร้ายแล่นผ่านในสมอง เลือดในกายพลัน
ร้อนผ่าว แม้จะกลัวมากกว่าก็หวังใยเฟิงหลินเกินกว่าจะวิ่งหนี จึงถลาไปคว้า

¹ ช่วงเวลาตั้งแต่ 07.00 น. ถึง 08.59 น.

ด้ามขวาน เงื่ออาวุธพาดฟันใส่ลัทธิภูตปริศนาทันที

เฟิ่งหลินตกใจมากเช่นกัน นางรีบคว้าขวานไว้ได้ทัน “อย่า! อย่าทำร้าย อาเหี้ยว! เจ้านี่คือลัทธิภูตที่คุ้มครองข้า”

ห่างเพียงสามก้าวขวานก็จะถึงตัวลัทธิภูตยักษ์แล้ว หญิงสาวมองหญิง ชราแย่งขวานไปด้วยความสงสัย

เฟิ่งหลินนึกคิดได้...หรือเฟิ่งเพยหย่าจะมีอดีตเลวร้ายกับลัทธิภูต

หญิงชราก่อนหายใจจนแผ่นหลังไหวเล็กน้อย ไม่แปลกใจที่เฟิ่งเพยหย่า อาจเคยถูกลัทธิภูตทำร้ายมาก่อน เพราะในใต้หล้านี้ลัทธิภูตเป็นเสมือนเครื่อง มือและอาวุธของมนุษย์

พวกมันถูกแบ่งระดับตามความสามารถเป็นห้าระดับคือ ระดับไปเซ่อ... ลัทธิภูตที่อ่อนแอที่สุด ระดับลวี่เซ่อ...ลัทธิภูตเสริมพลัง เก่งด้านการรักษา พิธีฟู ร่างกาย ระดับจื่อเซ่อ...ลัทธิภูตแห่งความแข็งแกร่ง ถูกพบมากที่สุด ระดับ ฉิ่งเซ่อ...ลัทธิภูตแห่งการต่อสู้ ความสามารถหลากหลายและโดดเด่น และ ระดับหลันเซ่อ...ลัทธิภูตศักดิ์สิทธิ์ ไร้เทียมทาน ประหนึ่งราชาของเหล่าลัทธิภูต

พลังวิญญาณของลัทธิภูตแต่ละระดับแบ่งออกเป็นสี่ขั้นคือ ขั้นหนึ่ง... ซีดจำกัดพลังไม่เกินสามสิบ ขั้นสอง...ซีดจำกัดพลังไม่เกินห้าสิบ ขั้นสาม...ซีด จำกัดพลังไม่เกินเจ็ดสิบ ขั้นสี่...ซีดจำกัดพลังไม่เกินหนึ่งร้อย

หากมนุษย์ผู้ปลุกชีพลัทธิภูตมีพลังวิญญาณมาก ลัทธิภูตก็จะมีพลัง วิญญาณสูงเช่นกัน และถ้ามนุษย์ผู้นั้นหลงละเลิงในอำนาจ ก็จะนำมาซึ่งหายนะ ลัทธิภูตจะทำร้ายฆ่าฟันซึ่งกันและกัน

แม้ทางการจะออกกฎหมายห้ามมนุษย์ใช้ลัทธิภูตมาทำอันตรายกัน และสร้าง สนามประลองลัทธิภูตเพื่อเปิดโอกาสให้ต่อสู้กันอย่างถูกต้องตามกฎหมายแล้ว ก็ตาม ทว่ายังมีผู้คนจำนวนไม่น้อยที่ลักลอบกระทำผิดอยู่เป็นนิจ ลอบใช้ลัทธิ ภูตโจมตีผู้อ่อนแอกว่า แย่งชิงผลประโยชน์เข้าตัว

“เพยหย่า...เจ้าใจเย็นก่อน...อาเหี้ยวคือลัทธิภูตข้าง เป็นลัทธิภูตคู่ชีพ ของข้า แม้จะตัวใหญ่โตอยู่ในระดับจื่อเซ่อก็ตาม ทว่ามันใจดี ไม่ทำอันตราย เจ้าแน่นอน ข้ารับรองได้...”

เฟิ่งเพยหย่าขมิใจให้เย็นลง ก่อนเดินตามแรงจูงมือของเฟิ่งหลินไป

“ลองสัมผัสอาเฉียวดูก่อน อาเฉียวเป็นสัตว์ภูตที่ใจดี เจ้าจะชอบมัน
แน่ๆ” กล่าวแล้วจับมือหญิงสาววางลงบนลำตัวของอาเฉียว สัตว์ภูตตัวใหญ่
ไม่มีท่าที่ดูร้าย เฟิงเพยหย่าจึงสงบอารมณ์ตื่นกลัวลงได้

เหตุการณ์วันนี้ยิ่งทำให้เฟิงหลินเกิดความสงสัย แท้จริงเฟิงเพยหย่า
ไว้สัตว์ภูตคู่ชีพหรือ

โฉนสัตว์ภูตของนางถึงไม่แสดงตัว อีกทั้งตั้งแต่พบกันหญิงสาวยังไม่
เคยปริปากพูดคำใดเลย

ยามชื่อ² เฟิงเพยหย่าแบกพินหลายมัดตามหลังเฟิงหลินมายังตลาด

กลางเมืองซีอาน

การเดินทางเข้าเมืองนั้น นางต้องพบปะผู้คนจำนวนมากจึงตื่นเต้นไม่
น้อย

ผัก ผลไม้ แพรพรรณ เครื่องประดับ วางเรียงรายตามร้านค้าข้างทาง
ถนนทุกสายเนืองแน่นไปด้วยมนุษย์และสัตว์ภูต ยิ่งเข้าไปใกล้สัตว์ภูต เฟิงเพย-
หย่ายิ่งใจเต้นแรง

เฟิงหลินสั่งอาเฉียวเดินชนาบด้านข้างเฟิงเพยหย่า ใช้ร่างกายมึ่มของ
สัตว์ภูตข้างแทนกำแพงบปกป้องนาง พร้อมกับกุมมือเล็กส่งผ่านกำลังใจอยู่เป็น
ระยะ กระทั่งนางหายตื่นตระหนก

ทั้งสองมาไกลถึงร้านรับซื้อพิน เฟิงเพยหย่ามองก้อนสีเงินประหลาด
มันคล้ายก้อนหิน มาจากปากของเฟิงหลินในภายหลังคือคำตอบแทนที่ได้
รับเพื่อแลกกับพิน ทั้งของใช้ อาหาร เสื้อผ้า ทุกสิ่งล้วนต้องใช้มันแลกซื้อ

เฟิงเพยหย่าได้เรียนรู้หลายอย่างจากเฟิงหลิน นางคล้ายเด็กวัยกำลัง
เติบโตและเรียนรู้ เข้าใจเรื่องต่างๆ ได้อย่างรวดเร็ว รู้ว่าแท้จริงแล้วสัตว์ภูต
มีหลายระดับ มีทั้งดีและร้าย มีทั้งแข็งแกร่งและอ่อนแอ

เฟิงเพยหย่ามองสัตว์ภูตหลากหลายชนิด ดูเป็นมิตรและไม่มีพิษภัย บางตน
มีลำตัวคล้ายกระรอกแต่มีหัวเป็นดอกไม้สีสดสวย บางตนรูปร่างยาวเรียวคล้าย

² ช่วงเวลาตั้งแต่ 09.00 น. ถึง 10.59 น.

หนอนตัวใหญ่ทว่ามีปีกและบินได้ รูปร่างของสัตว์ภูตแต่ละตนมีเอกลักษณ์อย่างชัดเจน แม้บางตนที่จัดว่าเป็นสัตว์ภูตตระกูลเดียวกัน มีรูปร่างทั่วไปคล้ายกัน กลับมีระดับวิญญานที่แตกต่างกัน

เฟิ่งเพียหม่อมองดูพี่น้องคู่หนึ่ง ทั้งสองมีสัตว์ภูตเป็นไก่หงอนแดง มองผิวเผินคล้ายว่าจะเป็นสัตว์ภูตระดับไปเชื่อ แต่สัตว์ภูตไก่หงอนแดงของคนที่มีขนสีขาวมุกและแสงสว่าง นางเห็นมันไข่ออกมาเป็นเม็ดมุกเลอค่า ทว่าสัตว์ภูตไก่หงอนแดงของคนน้องมีขนสีชา ยามมันไข่ออกมากลับกลายเป็นเพียงก้อนหิน จึงแยกแยะได้ว่า แม้จะเป็นสัตว์ภูตในระดับเดียวกัน แต่ความสามารถก็แตกต่างกัน

ต่อมาเฟิ่งเพียหลินได้สอนเรื่องของสัตว์ภูต ทำให้นางเริ่มเข้าใจมากขึ้น จึงย้อนนึกถึงตัวเองว่าเหตุใดถึงไร้สัตว์ภูตคู่กายเฉกเช่นคนอื่น เป็นปมด้อยคล้ายสวรรค์เอนเอียง ทว่าเมื่อคำนึงถึงเรื่องที่ตัวเองตายแล้วสิ้น ก็อดคิดไม่ได้ว่า... หรือนี่อาจเป็นสิ่งที่สวรรค์ชดเชยให้นาง

อาทิตย์อัสดง ท้องฟ้าคล้ายผืนผ้าสีแดงสด เชิงเขายามเย็นมีเสียงนก
ร้องดังอยู่พักใหญ่ กระทั่งมันบินกลับรังเสียงจึงเงียบลง

เฟิ่งเพียหย่านั่งย่างปลาที่ซื้อมาจากตลาด เปลวไฟร้อนระอุ เศษไม้แห้งแตกจนเกิดสะเก็ดไฟกระเด็นโดนนาง แต่นางกลับไม่มีท่าทางเจ็บปวด กลับกัน...นางนั่งยิ้มบางมองเปลวเพลิงสีส้มราวกับต้องมนตร์ขลัง ทำเอาเฟิ่งเพียหลินอดคิดไม่ได้ว่าหญิงสาวผู้นี้คงชื่นชอบความอบอุ่นของเปลวไฟไม่น้อย

ปลาอย่างสุกพอดี กลิ่นหอมอบอวลรอบกองไฟชวนให้น้ำลายสอ หญิงสาวส่งปลาตัวแรกให้เฟิ่งเพียหลิน บุพการีบุญธรรม ส่วนอีกตัวส่งให้อาเจียว จำได้ว่าวันนี้อาเจียวทำหน้าที่ประหนึ่งองครักษ์ปกป้องนางตลอดการเดินทาง คล้ายมันรู้ว่านางหวาดระแวงที่จะเข้าไปใกล้สัตว์ภูตตนอื่น

อาเจียวยื่นวงสูตดมกลิ่นอาหาร แต่ไม่ได้รับไว้ เฟิ่งเพียหลินหัวเราะขึ้นก่อนอธิบาย

“อาเจียวไม่กินอาหารหรอกนะ เจ้าไม่มีสัตว์ภูต ก็เลยไม่รู้ว่าคุณจริงแล้วไม่มีสัตว์ภูตตนใดกินอาหาร หากมนุษย์ผู้เป็นเจ้าของอิมห้อง แข็งแรง

สมบูรณ์ สัตว์ภูตก็จะแข็งแรงไปด้วย แต่ถ้าเจ้าของอ่อนแอ สัตว์ภูตตนนั้นก็
อ่อนแอตาม”

หญิงซราแหงนมองยอดไม้ คล้ายมองไปไกลกว่านั้น “สายสัมพันธ์ของ
มนุษย์กับสัตว์ภูตลึกซึ้งเกินหยั่งรู้ หากเจ้าของสิ้นชีพ สัตว์ภูตก็สลายกลายเป็น
อากาศ ตายตามไปด้วย”

เฟิ่งเพยหย่าเข้าใจแล้ว นางยกมือขึ้นลูบหัวสัตว์ภูตข้างแทนคำขอบคุณ
แล้วนั่งกินปลาอย่างเอร็ดอร่อย ทุกช่วงเวลาที่ได้อยู่กับเฟิ่งหลินคือการเรียน
รู้ เป็นช่วงเวลาที่ยิ่งสาวมีความสุขมากที่สุด

ดวงอาทิตย์มาเยือน เหลี่ยมเขาปรากฏแสงเจิดจ้า

เฟิ่งเพยหย่ายังคงทำหน้าที่เป็นผู้ช่วยเฟิ่งหลินแจกเช่นทุกวัน การเดิน
ทางไปตลาดบ่อยครั้งทำให้นางเริ่มชิน

เฟิ่งหลินสอนวิธีการใช้ชีวิตแบบเรียบง่าย เข้าป่าหาพินนำไปขายในตลาด
นำเงินที่ได้ไปแลกซื้อของใช้ที่จำเป็น บางครั้งนางก็สอนวิธีการปลูกพืชผัก สอน
วิธีการเข้าป่าหาผลไม้และของกินที่ไร้พิษ รวมถึงบอกให้รู้ว่าอาหารชนิดใดเป็น
พิษ

ตลอดการใช้เวลาอยู่ร่วมกัน เฟิ่งเพยหย่าไม่เคยเปิดปากเอ่ยคำพูดใด
กระทั่งเฟิ่งหลินเริ่มชิน และเลิกที่จะคะยั้นคะยอให้หญิงสาวเอ่ยตอบ

เมื่อเว้นว่างจากการทำกิจต่างๆ เฟิ่งหลินมักทำความสะอาดเรือนอยู่
เสมอ เฟิ่งเพยหย่าจึงคล้ายได้ร่วมงานบ้านงานเรือนจากหญิงซราผู้มาก
ประสบการณ์ไปด้วย

วันนี้หญิงสาวลงมือช่วยรื้อคันทำความสะอาดเรือนเชิงเขาอีกเช่นเคย
นางอาศัยช่วงที่เฟิ่งหลินไปซักผ้า หวังคืออยากแบ่งเบาภาระ จึงรื้อคันท่ออีก
ฝายไม่ได้ใช้ออกมากองไว้เตรียมเผาทำลาย

ประกายไฟถูกจุด ใบไม้แห้งส่งกลิ่นฉุน ควันลีขาวเริ่มลอยขึ้นและขยาย
ตัว ขณะนั้นเอง เฟิ่งหลินที่เฟิ่งกลับมาถึงก็กรี๊ดร้องขึ้น

“ไม่! หยุดเผา...ดับไฟเดี๋ยวนี้!”

เมื่อเฟิ่งเพยหย่าได้ยินก็ตกใจไม่น้อย นางเห็นหญิงซรายืนหอบผ้า

ลงพื้นคล้ายไม้โซ่สิ่งสำคัญอีกแล้ว และวิ่งหน้าตาตื่นตระหนกมายังกองเพลิง เปลวไฟสีส้มกำลังลุกกลาม

เฟิ่งหลินคว้ากิ่งไม้ยาวที่ยื่นของในกองเพลิงบริเวณที่ไฟยังลามไปไม่ถึง ให้ระจัดกระจายออกมา จากนั้นรีบแกะห่อผ้าที่เกือบไหม้ออกดู เฟิ่งเพยหย่าเห็นว่าหญิงชรา นั่งกอดม้วนหนังสือตัวเก่าๆ ผืนหนึ่ง หญิงสาวกึ่งประหลาดใจ กิ่งไม้ใครรู้ว่าสิ่งนั้นสำคัญถึงขนาดทำให้อีกฝ่ายร้อนรนถึงเพียงนี้เชียวหรือ

เฟิ่งหลินกุมมือเฟิ่งเพยหย่า สีหน้าเคร่งเครียด “ตำราที่ล้ำค่านัก เจ้าต้องช่วยข้าเก็บรักษามัน อย่าให้ถูกทำลาย หรือตกอยู่ในมือคนอื่นโดยเด็ดขาด”

หญิงสาวสบตามองหญิงชรา เห็นสายตาอาลัยคล้ายประหวัดถึงอดีต นางจึงถามด้วยสายตา อยากรู้ว่าของล้ำค่านั้นแท้จริงคือสิ่งใด แต่เฟิ่งหลิน ปากหนัก อึกอักอยู่นานกว่าจะเอ่ยขึ้น

“มันเป็นตำราอ่านจันทรธา เป็นตำราที่สามารถชี้เป็นชี้ตายได้ ดังนั้น... จะให้ของสิ่งนี้ตกอยู่ในมือคนอื่นไม่ได้ เจ้าต้องช่วยข้าเก็บรักษามันให้ปลอดภัย”
แม้ไม่รู้ว่ตำราอ่านจันทรธาที่มีไว้เพื่อทำการใด ทว่านางก็พยักหน้ารับ

เวลาแห่งความสุขผ่านไปยาวนาน

หิมะขาวราวกับทะเลเมฆาของเหมันตฤดูค่อยๆ ละลาย ความหนาวที่กัดกินถูกปัดเป่าด้วยแสงอบอุ่นของฤดูวสันต์ ท้องนภาเจิดจรัสด้วยสีทองของดวงอาทิตย์ สัตว์ใหญ่ผู้น้อยที่จำศีลยาวนานเริ่มต้นและออกหากิน

เฟิ่งเพยหย่ารู้สึกถึงโลหิตที่เย็นเยือกค่อยๆ อุ่นชานไปทั่วร่าง ฤดูหนาวที่กำลังผ่านไปช่างแสนทรมาณ มือและเท้าแข็งมีสีม่วงคล้ำราวกับศพที่ไม่ปาน ทุกอณูผิวสัมผัสเจ็บแสบในทุกคราที่ลมหนาวโฉบผ่าน ประหนึ่งใบมีดกรีดผิว ให้ปวดร้าวไปถึงกระดูก ดังนั้นตลอดหนาวที่ผ่านมาหญิงสาวจึงคล้ายคนเกียจคร้าน คุดคู้อยู่แต่ในเรือนมากกว่าจะออกมา่าเดินบนพื้นที่เต็มไปด้วยปูยขาวเย็นห่า

ฤดูเหมันต์ไม่เพียงทรมาณนาง ยังทำร้ายเฟิ่งหลินที่อายุเกือบเจ็ดสิบ หนาว นางป่วยอดแอดตามประสาผู้สูงวัย ทำให้หน้าที่หลักในการหาเลี้ยง

ครอบครัวตกเป็นของเฟิ่งเพยหย่าไปโดยปริยาย แม่หญิงสาวจะชิงชิงอากาศอันหนาวเย็น ทว่านางรู้ความมากพอจึงกัดฟันอดทนทำงานอย่างไม่บกพร่อง

เมื่อเข้าสู่ฤดูใบไม้ผลิ หิมะที่ละลายเผยโฉมกิ่งก้านใบของต้นไม้ที่กำลังแตกหน่อผลิใบใหม่ เฟิ่งเพยหย่าเริ่มชินกับการเดินทางไปยังตลาดเพื่อเอาเงินไปแลกเป็นเงิน นางโบกมือแล้วยิ้มอ่อนโยนให้แก่หญิงชราที่กำลังพักฟื้นร่างกาย

ใช้เวลาราวครึ่งชั่วโมง³ หญิงสาวก็กลับถึงเชิงเขาพร้อมถุงเงินที่อัดแน่น ทว่าภาพแรกที่ปรากฏยามกลับมาถึงทำหัวใจนางร่วงหล่น สองมือสั่นเทา รีบวิ่งไปยังหน้าเรือนไม้ บนพื้นมีร่างของเฟิ่งหลินนอนแน่นิ่ง ร่างกายของนางปรากฏบาดแผลคล้ายถูกของมีคมฟาดฟัน โลหิตสีแดงสดท่วมย้อมเนื้อผ้าสีเทาจนเปลี่ยนสี

เกิดเรื่องอันใดขึ้น!

หญิงสาวทรุดตัวลงข้างกายบุพการีบุญธรรม หัวใจคล้ายถูกบดขยี้ ดวงตาแดงก่ำซ้ำด้วยน้ำตา สองแก้มใสเปียกชื้น

“ทะ...ท่านยาย...”

ถ้อยคำแรกที่หลุดจากปากหญิงสาวคือคำเรียกผู้จากไป

เฟิ่งเพยหย่าตัวสั่นสะท้าน นางเห็นร่างอาเจียวที่ล้มอยู่บนพื้นไม้ไกลจากหญิงชราค่อยๆ สลายกลายเป็นอากาศธาตุ हांได้หลงเหลือสิ่งใดไว้ไม่ตลอดมา...เฟิ่งหลินกับอาเจียวคือครอบครัว

ทว่ายามนี้ไม่เหลือผู้ใดอีกแล้ว...

ท่ามกลางความโศกเศร้า มีเสียงโหวกเหวกโวยวายอย่างป่าเถื่อนดังออกมาจากในเรือน ไม่นานก็ปรากฏร่างเจ้าของเสียง เป็นบุรุษร่างหนา สีผิวหมองคล้ำ หนวดเครารุงรัง

“ที่แท้ก็ยังมีหลานสาว ถ้าอย่างนั้นเงินทั้งหมดคงอยู่กับเจ้าสินะ นั่นไง...ถุงเงินนั่น...ส่งมาให้ข้าเสียดีๆ ถ้าไม่อยากตายอย่างยายแก่คนนี้ก็รีบส่งมา”

ฉับพลันนั้นเฟิ่งเพยหย่าก็เข้าใจทุกอย่าง นางกัดริมฝีปากจนเลือดไหลกลางอกคล้ายมีไฟสุ่ม เคียดแค้นชิงชิง นางคว่ำมิดสันที่พกดัดกายเคลื่อนไหว

³ 1 ชั่วโมง เทียบเท่ากับ 2 ชั่วโมง ตามเวลาสากล ดังนั้น 1/2 ชั่วโมง จึงเท่ากับ 1 ชั่วโมง

อย่างปราดเปรี้ยวพุ่งเข้าทำร้ายโจรชั่วในทันที

โจรร้ายรีบคว้าดาบเข้าต่อกร ทว่าเฟิงเพยหย่ารุกพาดฟันหนักหน่วง ทุก
ท่วงท่าราวกับเพชรฆาตผู้กระหายความตาย จนอีกฝ่ายเกิดเพลิงพล้ำบาด
เจ็บหลายแผล แต่ล้วนห่างไกลหัวใจนัก

เสียงมีดกระทบดาบดังไม่หยุด โจรร่างใหญ่ล่าถอยจนแผ่นหลังชิดติด
กับโคนต้นไม้ เฟิงเพยหย่าแทงมีดทะลุร่างกายกำยำของโจรร้ายจนเกิดแผล
ใหญ่ได้สำเร็จ อีกฝ่ายคล้ายเห็นนรก ร้องเสียงหลงด้วยความกลัวตาย

ทันใดนั้นสัตว์ภูตตะขาบยักษ์พลันทะยานขึ้นมาจากพื้นดิน สบัดลำตัว
ใส่เฟิงเพยหย่าจนกระเด็นไปอีกทาง นางชมความเจ็บลุกขึ้นสู้อย่างความว่องไว
ของสัตว์ร้ายที่ไซกไซนการต่อสู้มีมากกว่า หญิงสาวจึงพลาดถูกคมเขี้ยวมีพิษ
ฝังร่าง

พิษของสัตว์ภูตนับว่าร้ายกาจ ต้องเป็นสัตว์ภูตระดับลี้ลับจึงจะรักษา
ได้ ไม่เช่นนั้นก็ต้องเป็นผู้ศึกษาตำรายาฉบับสัตว์ภูต

พิษแล่นเข้าสู่หัวใจเฟิงเพยหย่าอย่างรวดเร็ว แต่ความแค้นที่ฝังลึกมี
มากกว่าความเจ็บปวด นางฝืนขยับร่างกัดแกว่งมีดใส่โจรชั่วทั้งที่มีมือสั่นเทา
ขยับได้สองสามครั้งก็สิ้นแรงล้มลง

สติสุดท้ายคือหวังว่าตายแล้วจะได้พบกับท่านยายที่รักอีกครั้ง...

โจรร่างใหญ่ก้มลงคว้าถุงเงินที่แนบอยู่ข้างเอวบาง รอยยิ้มเลือดเย็นไม่
สนใจไยดีต่อสามชีวิตที่สังหาร

“ให้ข้าต๊อๆ ก็สิ้นเรื่อง ฮี!”

สาม เลือดล้างด้วยเลือด

สายลมแห่งฤดูใบไม้ผลิพัดหวนความแค้น ร่างกายเย็นชืดอ่อนขึ้น
บาดแผลเหวอะหวะจากคมเขี้ยวสัตว์ภูตหายดีเป็นปลิดทิ้ง ดวงใจที่ถูกแช่แข็ง
ขยับเต้นเป็นจังหวะ

เฟิ่งเพยหย่าฟื้นตื่นขึ้นมา ก็พบว่าร่างกายตัวเองไร้ร่องรอยบาดแผล พิษ
ที่จู่โจมสลายไปอย่างน่าประหลาด

แม้จะมีชีวิตอีกครั้ง แต่นางก็ไม่ดีใจ เพราะการอยู่คนเดียวต้องเผชิญ
ความเดียวดายเพียงลำพัง น่ากลัวมากกว่าความตายเสียอีก หากเลือกได้...
นางอยากอยู่ในปรกพิภพกับเฟิ่งหลินและอาเหี้ยว

เฟิ่งเพยหย่าโอบกอดร่างท่านยายผู้เป็นที่รัก ไม่เข้าใจว่าเหตุใดนางถึง
สามารถฟื้นคืนชีพ แต่หญิงชรากลับไม่ฟื้น ยิ่งขบคิดก็ยิ่งชิงชังต่อสวรรค์ โกรธ
แค้นต่อโจรร้าย และเกลียดชังทุกสิ่งบนโลกแห่งความเดียวดาย

ร่างของเฟิ่งหลินถูกลบฝังภายใต้พื้นดิน คืนสู่ธรรมชาติอย่างไม่มีทาง
หวนกลับ

เฟิ่งเพยหย่าค้ำับหลุมศพผู้มีพระคุณอยู่นาน จึ้ยหยกบนคอสลักอักษร
คำว่า 'เฟิ่ง' ชวนให้หวนนึกถึงอดีตอันแสนสุข

รัตติกาลหนาวเหน็บสุดชั่วหัวใจ ร่างบางเอนลงบนที่นอนของเฟิ่งหลิน

แล้วกอดผ้าห่ม กลิ่นกายหอมกรุ่นของหญิงชรายังคงติดอยู่ หญิงสาวน้ำตา
คลอ ความรักต่อเฟิ่งหลินสะท้อนความแค้นที่มีต่อโจรร้าย

ราชินีเฟิ่งเพยหย่าข่มตาหลับเพียงร่างกาย ทว่าหัวใจยังตื่นตัวอยู่เสมอ
เรือนที่เคยแสนสุขเหลือเพียงความโศกเศร้า นางประหวัดถึงเสียงหัวเราะและ
ภาพรอยยิ้ม ที่คล้ายเป็นเพียงฉากหลังของอดีตที่ไม่มีทางหวนคืน

เฟิ่งเพยหย่าลุกขึ้นจากที่นอนในยามเช้า สองมือกำจี๋หยก ผินมองห่อ
ผ้าที่เก็บของสำคัญของเฟิ่งหลิน แท้จริงโจรชั่วโง่ม มองข้ามสิ่งมีค่าที่สุดไป

กิจวัตรประจำวันของนางไม่ใช่การเก็บฝืนหรือทำความสะอาดเรือน ทุก
วันนางเหลาไม้ สร้างดอกไม้แข็งแกร่ง เตรียมพร้อมสำหรับใช้เป็นอาวุธ สลับ
กับลับคมมีด เผื่อเมื่อโจรร้ายจะย้อนกลับมา

และเมื่อนั้น...นางก็พร้อมจะทวงคืนหนี้แค้น

**ลวงเลฆมาสามแดดยังไร้เงาคนชั่วช้าสามัญ ร่างบางจึงเปลี่ยนจาก
การนั่งรอเป็นผู้ออกกล้า**

นางเตร็ดเตร่ไปทั่วผืนป่า นอนกลางดิน กินผลไม้ป่าเป็นอาหาร โชคดี
ที่ได้เรียนรู้วิธีการดำรงชีพจากเฟิ่งหลินมาไม่น้อย จึงไม่เกรงกลัวต่อความ
ลำบาก ใช้ยามมีแสงออกกล้า ใช้ยามมืดพักผ่อน ทำเช่นนั้นทุกวันกระทั่งลวงมา
สองสัปดาห์

ในที่สุดนางก็พบเหยื่อที่ตามหา...

ริมธารน้ำใสใต้หน้าผาสูงที่มีน้ำตกไหลเป็นทางเดียว เฟิ่งเพยหย่าซ่อน
ตัวบนเนินสูงกว่าบริเวณที่โจรป่าพักอาศัย เสียงน้ำตกดังกลบเสียงฝีเท้า นับ
เป็นชัยภูมิที่เอื้อต่อนางไม่น้อย

เค่อสุดท้ายของยามไหย่ว⁴ แสงแดดหลุ่ยหายไปตรงไหล่ขา บรรยากาศ
โพล้เพล้ โจรร้ายชะล่าใจ เพลิดเพลินกับการพักผ่อน สายตาจับจ้องอยู่แต่เนื้อ
ปลาเหนือกองไฟ

เฟิ่งเพยหย่ากำดอกไม้ที่เหลาด้วยความแค้นจนคมกริบ เงื่อสุดแขน

⁴ เวลา 18.45 น.

ขว้างสุดแรงด้วยจังหวะที่กะเกณฑ์ไว้ อวูธพุ่งผ่านม่านอากาศอย่างรวดเร็ว ทะลวงร่างโจรจนทะลุจากด้านหลัง

นางมองร่างอาบโลหิต ก่อนเหยียบแผ่นหลังกระซอกหอกไม้ดอก และเตะซ้ำจนโจรร้ายหงายหน้าขึ้น

“จะ...เจ้าเอง...หะ...เหตุใดถึงเป็นเจ้า” ดวงตาเบิกโพลง สำลักเลือดจน ถ้อยคำที่เหลือขาดหาย ไม่เข้าใจว่าเหตุใดคนที่ตายแล้วถึงฟื้นคืนชีพขึ้นมาได้

แม้จะตกใจ ทว่ายามนี้คือเวลาแห่งความเป็นความตาย เขาจึงรีบใช้จิต เรียกสัตว์ภูตให้มาช่วยเหลือ

เฟิงเพยหย่าเข้าใจดี หากมนุษย์ยังมีชีวิต สัตว์ภูตก็จะยังคงอยู่ จึงตัดสินใจคว้ามืดสิ้นทางทะลุหัวใจโจรร้ายดับลมหายใจทันที ครั้นเจ้านายตาย สัตว์ภูตตะขาบลั่นสลายกลายเป็นอากาศ

เฟิงเพยหย่ามองศพโจรใต้ฝ่าเท้า ดวงตาแดงก่ำของผู้เสียชีวิตยังเบิกค้ำง โลหิตสาดกระเซ็นเปรอะเปื้อนใบหน้าของนาง นางยืนจ้องตาโจรร้ายที่สิ้นลมอยู่อย่างนั้น ตั้งใจให้จิตสุดท้ายของเขาจดจำใบหน้านางไปถึงปรภพ หวังว่าเมื่อถึงโลกแห่งความตายแล้ว หากโจรร้ายเผชิญหน้ากับท่านยายเฟิง จะได้นำความไปบอกแก่ท่านยายของนางได้...

ว่าหนี่เลือดถูกชำระแล้ว!

หญิงสาวคว่าถุงเงินคืน ดึงมิดที่ซอกเลือดออกจากศพ แล้วหันหลังเดินจากมา

ร่างไร้วิญญาณของคนชั่วถูกทิ้งไว้เบื้องหลัง เป็นเครื่องเช่นสิ่งเวยวิญญานของเฟิงหลินกับอาเหี้ยวผู้ล่วงลับ

ยามเงิน กระรอกวิ่งออกจากโพรงไม้ ผุงวิหคโฉบบินต้อนสายลม
ทุกอย่างดำเนินไปเฉกเช่นทุกวัน ทว่าไร้ภาพและเสียงของเฟิงหลินกับอาเหี้ยวอีกต่อไป

เฟิงเพยหย่าตัดสินใจออกเดินทาง ไม่อาจทนมองเรือนไม้ที่เคยแสนสุขหลงเหลือแค่ความเศร้าเช่นนี้ ก่อนจากมานางระลึกถึงคำสั่งเสียในอดีตพลางเก็บม้วนหนังสือเข้าห่อผ้า ก็มคำนวณหลุมศพของผู้มีพระคุณเป็นการอำลาครั้ง

สุดท้าย

บนแผ่นดินกว้างใหญ่ นางไม่รู้ว่าไปที่แห่งใด ทำได้เพียงเดินทางผ่านเส้นทางเก่าที่เคยเดินผ่านทุกวัน ผ่านหน้าร้านที่เคยรับซื้อพิน ได้ยินเก้าอี้แก๊งตะโกนเสียงดังมา

“แม่ นาง...เดี๋ยวนี้ไม่ส่งพินแล้วรี! แล้วท่านยายเพิ่งเล่า สบายดีหรือไม่”

คล้ายถูกตอกย้ำความสูญเสีย หญิงสาวริมฝีปากหน่ออึ้ง ลำบากเกินกว่าจะเอ่ยว่าท่านยายตายแล้วจึงรีบเดินหนี

ตลาดแสนรื่นวย ทั้งมนุษย์และสัตว์ภูตเดินกันขวักไขว่ เฟิงเพยหย่าเดินมาถึงสี่แยกใหญ่ใจกลางตลาด นางเห็นคนจำนวนมากยื่นล้อมวงส่งเสียงเฮฮาราวกับกำลังร้องส่งกำลังใจให้ผู้ใดอยู่ จึงเดินเข้าไปใกล้ๆ เห็นกลางสี่แยกมีแท่นขนาดใหญ่ที่ถูกใช้เป็นสนามประลอง

บุรุษวัยกลางคนปรากฏตัวขึ้นกลางแท่น ก่อนป่าวประกาศเสียงดัง “ยกนี้คุณชายจิ้นก็เป็นฝ่ายชนะอีกครั้ง ขอกำลังใจให้คุณชายจิ้นด้วยขอรับ”

จากนั้นผู้ชมก็ตะโกนตอบรับอย่างถูกอกถูกใจ

“มีผู้ใดอยากจะทำประลองอีกหรือไม่ ผู้ชนะจะได้แต่งตั้งกับคุณหนูหญิงบุตรสาวของเจ้าแก๊ง เจ้าของร้านผ้าไหมที่ใหญ่ที่สุดในเมืองซีอานแห่งนี้”

ผู้ทำประลองคนใหม่เดินฝ่ากลางกลุ่มคนขึ้นไปยืนบนแท่นประลองอย่างองอาจ เขามาพร้อมสัตว์ภูตคู่ซึ่งรูปลักษณะคล้ายกระต่าย กลางหลังมีปีกสีขาว

“โอ...ในที่สุดก็มีผู้ทำประลอง ท่านผู้นี้คือคุณชายตัวแม่สัตว์ภูตใหญ่ของคุณชายตัวนั้นจะอยู่ในระดับไปเชื่อ ทว่ามีพลังวิญญูณในขั้นที่นับว่าสูงที่สุด คุณชายจิ้นอาจต้องลำบากสักหน่อยแล้ว”

เสียงผู้ชมที่ล้อมรอบแท่นดังฮึกเหิม

ทั้งจิ้นเหอและตัวชั้นล้วนมีความมั่นใจ ทันทีที่สัตว์ภูตจากเจ้าแก๊งดังขึ้น ทั้งสองก็สั่งให้สัตว์ภูตเข้าต่อสู้กัน เฟิงเพยหย่าสังเกตการประลองอยู่ด้านนอกสนาม เห็นสัตว์ภูตของฝ่ายหนึ่งดูคุ้นตา เมื่อสังเกตดีแล้วก็พบว่าแท้จริงมันคือสัตว์ภูตเหี้ยยขาว แผงขนรอบลำคอสีเทาเขียวเป็นเอกลักษณ์ มีหน้าขำยังมีเสียงหนึ่งตะโกนสั่งการตามมาด้วย

“จัดการมัน ฆ่ามัน!”

เฟิ่งเพยหย่าจำเสียงนั้นได้ บุรุษผู้นี้คือคนที่สังหารนางด้วยลูกธนูในสนามล่ามมนุษย์

เพลิงโทสะปล้นลูกใหม่ ไม่เข้าใจว่าเหตุใดบุรุษชั่วช้าถึงกล้าแสดงตัวต่อหน้าสาธารณชนเช่นนี้ มิหนำซ้ำยังได้รับเกียรติจากทุกคนด้วย นางอยากกระโจนเข้าไปร่วมต่อสู้ แต่คำทำนายเฟิ่งเคยสอนไว้ว่าบ้านเมืองมีกฎที่ทุกคนต้องเคารพปฏิบัติตาม การสังหาร ฉกชิงทรัพย์ ล้วนแต่เป็นการกระทำที่ต้องห้าม นางจึงมิอาจกระทำอย่างเอาแต่ใจ

การประลองดำเนินไปอย่างรวดเร็ว ฝ่ายจิ้นเหอเป็นผู้ได้ชัยชนะ เสียงป่าวประกาศการมีชัยและระบุตัวเจ้าบ่าวจึงดังขึ้น

“ในเมื่อไม่มีผู้ใดมีความสามารถเท่าคุณชายจิ้น วันนี้พวกเรา ก็ขอร่วมแสดงความยินดีกับคุณชายจิ้นและคุณหนูหง่วงหน้า ขอให้งานมงคลของทั้งสองจัดขึ้นในเร็ววัน”

เสียงปรบมือดังกึกก้องตามมาทันที

เฟิ่งเพยหย่าเฝ้าริมฝีปาก ประหวัชใจถึงความหวาดกลัวในอดีต จำได้ว่าตัวเองวิ่งหนีไปทั่วสนาม ทั้งที่ไร้อาวุธ ทั้งที่เป็นเพียงสตรีธรรมดา ทว่ากลับถูกนำมาเป็นสิ่งเดิมพันให้สัตว์ดุร้ายสามตนออกล่าอย่างทารุณ ความหวาดกลัวและความเจ็บปวดในยามสิ้นลมนั้นคือเรื่องจริงที่ไม่อาจสลัดทิ้งไปจากความคิด นางโกรธจนอยากจะทำอะไรสักอย่างไปบีบบังคับจิ้นเหอให้ตายต่อหน้า

นางเห็นชายเฒ่าพรายให้แก่หญิงสาวที่ถูกเรียกว่า ‘แม่ นางหง’ กระทั่งสตรีผู้นั้นเดินตามบิดาจากไป จิ้นเหอจึงหันหลังเดินกลับไปอีกทาง เฟิ่งเพยหย่ารู้ตัวอีกทีก็เดินตามหลังชายหนุ่มมาถึงเรือนหลังใหญ่ เห็นบ่าวรับใช้ยืนต้อนรับพร้อมแสดงความยินดีกับชัยชนะ

เฟิ่งเพยหย่าเดินละไปข้างกำแพงสีขาว เห็นประตูขนาดเล็กมีคนเข้าออก นางนั่งลงกอดเข้าใช้ความคิด ซึ่งใจว่าควรแก้แค้นจิ้นเหอหรือควรออกเดินทางต่อไปดี

ดวงอาทิตย์คล้อยต่ำ หญิงสาวนางหนึ่งยืนเฝ้าขอบประตูพรางกัวมือเรียกด้วยน้ำเสียงสดใส

“นี่เจ้า...เจ้านะ...มานี่เร็ว...”

เฟิ่งเพยหย่าตอบรับคำเชิญ นางถูกพามายังห้องครัว บนโต๊ะไม้ในห้อง มีชามลาเปาสามลูก

“กินสิ เจ้าคงหิวแล้ว”

สาวใช้ผู้นี้ทำให้เฟิ่งเพยหย่านึกถึงเฟิ่งหลิน นางจึงไม่ปฏิเสธความหวังดี กินชามลาเปาจนอิ่มท้อง

“เจ้าเป็นไบบ่?”

เฟิ่งเพยหย่าไม่ได้ตอบ อีกฝ่ายจึงคิดเองเออเอง

“ข้าชื่อซิงหว่าน สาวไบบ่...เจ้ามีชื่อหรือไม่?”

นางยกมือใช้ปลายนิ้วชี้ว่าดอกอากาศเป็นรูปตัวอักษรว่า ‘เพยหย่า’

“ยังดีที่เจ้าพอรู้หนังสือนะ เพยหย่า”

ซิงหว่านยิ้มหวาน ปกติเป็นคนขี้สงสาร ไม่อาจทนเห็นคนตกทุกข์ได้ยาก นางจึงลอบช่วยเหลือคนยากไร้อยู่เสมอ ครั้นเห็นเฟิ่งเพยหย่านั่งอยู่ที่เดียว กับผู้คนที่เคยมาขออาหารจึงเข้าใจผิด

ท่ามกลางบรรยากาศเป็นกันเอง หัวหน้าสาวใช้เข้ามาว่าชีวเหนียงก็ปรากฏตัวขึ้น

“ซิงหว่าน! เจ้าเอาอีกแล้วนะ พวกคนไม่รู้หัวนอนปลายเท้าเข้ามากินอาหารในเรือนสกุลจันอีกแล้ว ครั้งก่อนถูกโบยไปยังไม่เซ็ดอีกรี”

“ชะ...ข้า...ข้าจะรีบพานางออกไปเดี๋ยวนี้เจ้าคะ” ผู้น้อยตอบเสียงสั่นแล้วคว้ามือเฟิ่งเพยหย่าอย่างลนลาน

“หยุด! ทั้งเจ้าและนาง ทั้งคู่ตามเข้ามา ครั้งนี้เจ้าต้องโดนลงโทษหนักกว่าเดิมแน่” ชิวเหนียงแสดงอำนาจ

ซิงหว่านกระซิบขอโทษเฟิ่งเพยหย่า ก่อนจูงมือพานางเดินตามหลัง ชิวเหนียงมาถึงเรือนใหญ่ของเจ้านาย ในห้องนั้นเฟิ่งเพยหย่าได้พบกับจิ้นเหอ เขานั่งอยู่ข้างบิดานามว่าจิ้นฟง

จิ้นฟงฟังชิวเหนียงเล่าแล้วเกิดโศก จึงสั่งการให้คนไปหยิบเส้าหางม้า ซึ่งเป็นอาวุธสำหรับลงโทษบ่าวรับใช้

ซิงหว่านเซ็ดหลายไม่น้อย แผลเก่ายังไม่หายก็เตรียมเกิดแผลใหม่อีกครา นางโขกศีรษะวิงวอน

“ข้าผิดไปแล้วเจ้าคะ ข้าไม่กล้าอีกแล้ว...”

“เจ้าพาล่ามเช่นนี้มาก็ครั้งแล้ว” ชิวเหนียงซ้ำเติม

จิ้นฟงหูเบายิ่งกว่าปูย่นุ่ เขาขุ่นเคี้ยวพร้อมกบเงื่อแซนเตรียมออกแรงพาด ไม่สนใจว่าเบื้องหน้าจะมีคนนอกอย่างเฟิงเพยหย่าอยู่ด้วย ซิงหว่านยกมือขึ้นค้ำบับ ทางตาดก ไบหน้าหม่นหมอง

“ชะ...ข้า...เป็นผู้เชิญนางเข้ามา นายท่านโปรดอย่าลงโทษนางเลยนะ เจ้าคะ โปรดสงสารที่นางเป็นไบบ่เกิดเจ้าคะ”

จิ้นเหอที่นั่งอยู่เคียงข้างเกิดความคิดขึ้นมาจึงเอ่ยกับบิดา “ท่านพ่อวันนี้เป็นวันที่ข้าชนะการประลอง ได้หมั้นหมายกับคุณหนูหง ท่านก็ยกโทษให้พวกนางสักครั้งเถิด หากพวกนางยังฝ่าฝืน ครั้งหน้าท่านค่อยลงโทษ”

ผู้เป็นบิดายอมรับฟังคำของบุตรชาย จิ้นฟงจึงขว้างเส้หางม้าลงบนพื้นสะบัดอาภรณ์ก่อนนั่งลงอย่างฉุนเฉียว ซิงหว่านไขกศิระชะขอบคุณหลายคำ ก่อนที่เฟิงเพยหย่าจะถูกพาออกไปนั้น จิ้นเหอได้เสนอขึ้นอีก

“ในเมื่อนางผู้นี้เป็นไบบ่ ก็นับว่าน่าสงสาร สกุลจิ้นของเราเลี้ยงคนงานมาไม่น้อย หากจะเพิ่มอีกปากก็คงไม่ลำบาก”

กล่าวเสียงดังแล้วกระซิบข้างหูบิดา อยากได้ตัวสตรีไบบ่ไปช่วยงานลับ

จิ้นฟงจุกคิดถึงสนามล่ามมนุษย์ของตระกูลทันที เห็นด้วยว่าสตรีไบบ่คงเป็นประโยชน์ไม่น้อย ไม่เพียงได้แรงงาน นางยังไม่อาจนำความลับไปบอกแก่ผู้ใด แต่ยังอดกลางแคลงใจในตัวสตรีไร้หัวนอนปลายเท้าไม่ได้ จึงเสนอเงื่อนไขสำคัญให้นางเปิดเผยลัทธิภูตเสียก่อน

ในภพที่มนุษย์ครอบครองลัทธิภูต การเปิดเผยลัทธิภูตต่อนายจ้างคือขั้นตอนสำคัญ เพราะลัทธิภูตเปรียบเสมือนอาวุธร้ายทรงอำนาจภาพ มีความสามารถแตกต่างกันไป นายจ้างสามารถพิจารณาได้ว่าผู้รับจ้างเหมาะสมกับงานหรือไม่

หากเฟิงเพยหย่ามีลัทธิภูตในระดับจื่อเช่อหรือเจิงเช่อที่มากความสามารถ อาจไม่เหมาะกับงานที่สนามล่ามมนุษย์ แต่ถ้านางมีลัทธิภูตในระดับลี่เช่อที่เก่งด้านการรักษา อาจเป็นประโยชน์มหาศาลต่อเขา

“ข้าจะรับเจ้าเข้าทำงานในสกุลจิ้น แต่ก่อนอื่นเจ้าต้องแสดงตัวลัทธิภูต

คูชีพของเจ้าออกมาเสียก่อน”

ผ่านไปอีกหนึ่งเค่อ⁵ สัตว์ภูตของสตรีใบ้ก็ยังไม่ปรากฏ จิ้นฟงกับจิ้นเหอเริ่มมีโทษ

ซึ่งหว่านเห็นสถานการณ์ไม่ค่อยดี นางจึงคลานเข้าไปใกล้หญิงสาวแล้ว ค่อยๆยื่นคางให้เปิดเผยตัวสัตว์ภูต

“หากเจ้าไม่เผยตัวตนสัตว์ภูต ก็จะไม่ได้อยู่ในเรือนสกุลจิ้น อาจต้องอดตายอยู่ข้างถนนนะ”

เฟิงเพยหย่าส่ายหน้า ไม่มีสัตว์ภูตแล้วจะแสดงตัวสัตว์ภูตได้อย่างไร อีกทั้งในใจก็ไม่อยากอยู่ในเรือนสกุลจิ้นด้วย

ซึ่งหว่านคล้ายมีลางสังหรณ์ นางถือวิสาสะถกแขนเสื้อของเฟิงเพยหย่าเปิดเผยท้องแขนขาวเนียนไร้ตำราภูต ทำเอาทุกคนในห้องตื่นตะลึง

“เจ้าไม่มีตำราภูต!” จิ้นเหออุทานด้วยความตกใจ สบตากับบิดาอย่างสงสัย

“ข้าก็มีเคยพบเจอคนที่เกิดมาไร้ตำราภูต ไม่มีสัตว์ภูตคูชีพเช่นนี้ แต่เอ... หรือว่าเจ้าจะเกิดมาไม่มีพลังวิญญาณ จึงไม่สามารถปลุกสัตว์ภูตคูชีพได้” จิ้นฟงลูบเคราพลงวิเคราะห้ไปด้วย

ซึ่งหว่านไม่รู้จะสื่อเช่นไรกับเฟิงเพยหย่า จึงตัดสินใจถกแขนเสื้อของตนขึ้น เผยสัญลักษณ์รูปบัวสวรรค์ “เหตุใดเจ้าถึงไม่มีตำราภูตเช่นข้า”

เฟิงเพยหย่าจ้องตำราภูตตาไม่กะพริบ จำได้ว่าเฟิงหลินก็มีสัญลักษณ์บัวสวรรค์แบบนี้เช่นกัน ยามนั้นหญิงชราเล่าว่า มนุษย์ทุกคนที่เกิดมาจะมีสัตว์ภูตคูชีพถูกปลุกให้ตื่นขึ้นพร้อมกัน หนึ่งในมนุษย์ต่อหนึ่งสัตว์ภูต และมนุษย์ไม่สามารถเลือกสัตว์ภูตที่จะกำเนิดด้วยได้ ในทางกลับกัน พลังวิญญาณของมนุษย์จะเป็นสิ่งที่กำหนดความสามารถของสัตว์ภูต

หากมนุษย์มีพลังวิญญาณระดับใด สัตว์ภูตที่มีความสามารถในระดับนั้นก็จะตื่นขึ้น ทว่าก็มีเป็นเช่นนั้นเสมอไป เพราะมีมนุษย์ที่มีพลังวิญญาณใกล้เคียงกันเป็นจำนวนมาก ดังนั้นจึงสันนิษฐานได้ว่า สัตว์ภูตต่างหากที่จะเป็น

⁵ 1 เค่อ เทียบเท่ากับ 15 นาที ตามเวลาสากล

ฝ่ายเลือกมนุษย์ เพราะตัวมันจะต้องใช้ชีวิตรับใช้มนุษย์ผู้นั้นจบจนสิ้นลม หากจิตมนุษย์ที่เกิดมาเข้มแข็งพอ สัตว์ภูตที่เก่งกาจมากอิทธิฤทธิ์ก็จะเลือก เชื่อมจิตสานสายสัมพันธ์กับมนุษย์ผู้นั้น ทว่าบางครั้งสายเลือดก็มีส่วนในการ ปลุกชีพสัตว์ภูตด้วย

เจกเช่นสายเลือดของฮ่องเต้แคว้นเยียนหนานมักมีสัตว์ภูตพยัคฆ์ขาว เลือกมารับใช้ สายเลือดของฮ่องเต้แคว้นเป่ย์มีเต่าดินเลือกมารับใช้ ส่วนสาย เลือดของฮ่องเต้แคว้นต้าเว่ยมีกวางทองเลือกมารับใช้ และสายเลือดของฮ่องเต้ แคว้นเซี่ยมีมังกรฟ้าเลือกมารับใช้ สัตว์ภูตทั้งสี่คือต้นกำเนิดของสัตว์ภูตทั้ง มวล เป็นสัตว์ภูตระดับหลันเซ่อ สัตว์ภูตศักดิ์สิทธิ์ไร้เทียมทานที่มีพลังวิญญาณ สูงสุด คล้ายราชาของบรรดาสัตว์ภูต หากจำไม่ผิด เพิ่งหลินเอ๋ยถึงสัตว์ภูต คักดีสิทธิ์ตนที่ให้นั้นคือหงส์เพลิง ทว่าหงส์เพลิงเป็นเพียงตำนานที่ค่อยๆ ถูก ลืม เพราะตลอดมามันไม่เคยปรากฏตัว

คนในแซ่สกุลเดียวกันมักพบว่าปลุกสัตว์ภูตประเภทเดียวกัน ในระดับ ความสามารถและพลังวิญญาณแตกต่างกัน บางส่วนก็พบว่าปลุกสัตว์ภูตคนละ ประเภท ทว่าทุกคนล้วนมีสัญลักษณ์บัวสวรรค์บนท้องแขนตั้งแต่กำเนิด เพิ่งเพยหย่าไต่ตรงตรงอย่างถึถ้วนแล้ว การที่ตัวเองไร้สัญลักษณ์บัวสวรรค์ บ่ง บอกว่าเกิดมาไม่มีสัตว์ภูตอย่างสิ้นเชิง

จินเหอฮั่นนึกถึงสตรีนางหนึ่งที่ตนเคยให้สัตว์ภูตล่า จำได้ว่าเหยื่อสาว ผู้นั้นไร้สัตว์ภูตเช่นเดียวกัน เขาขบคิดอย่างสงสัย หรือในใต้หล้านี้จะไม่มีมนุษย์ อีกหลายคนที่เกิดมาไร้สัตว์ภูต คิดเช่นนั้นแล้วจึงเอ่ยอย่างคลาไคลกังวล

“ความจริงแล้วเรื่องนี้ไม่น่าแปลกเท่าใด เพราะครั้งหนึ่งข้าก็เคยเจอหญิง สาวนางหนึ่งที่ไร้สัตว์ภูต หากจะมีเพิ่มอีกก็คงไม่แปลก คงเป็นดั่งที่ท่านพ่อ บอก...ว่านางอาจเกิดมาไร้พลังวิญญาณจึงไม่สามารถปลุกชีพสัตว์ภูตได้” กล่าว จบเขาก็หัวเราะดั่งลั่น สบตาบิดาอย่างเข้าใจกัน

“เอาละ... ข้าก็ได้ใจไม่ไร้ระกำ หากเจ้าไร้สัตว์ภูตปกป้อง ก็ยังมีอาจ ปล่อยไปเผชิญอันตรายภายนอกได้ เอาเป็นว่า...ต่อไปเจ้าก็เข้ามาอาศัยในเรือน สกุลจิ้น ให้ชิงหว่านคอยดูแลเป็นที่เลี้ยง ช่วยงานคุณชายจิ้นก็แล้วกัน”

เพิ่งเพยหย่าคิดว่าเป็นโอกาสดี หากได้เข้าไปใกล้จิ้นเหออาจสามารถทำลาย

สนามลำนุชย์ เปิดโปงความผิดต่อสาธารณะ อย่างน้อยจะได้ไม่ต้องมีเหยื่อ
สังเวชีวิตให้แก่ความโหดเหี้ยมอีก นางจึงพยักหน้าแล้วเดินตามหลังชิงหว่าน
ที่แสดงอาการดีใจยิ่งกว่าตัวนางเอง

ศบอชญา

ณ

เข้าเรือนสกุลลับ

ยามคำคืน...เฟิ่งเพยหย่าเข้าพักในเรือนของสาวใช้ ตัวเรือนคับแคบ
เพียงพอแค่ใช้พักอาศัย มีเตียงไม้ยาวไปสุดผนังห้องด้านหนึ่ง บนเตียงมีหมอน
และผ้าห่มผืนบาง ปรายตามองเพียงครั้งก็มั่นใจว่าเรือนไม้กลางป่าที่เคยพัก
อาศัยกับเฟิ่งหลินดีกว่ามาก

คืนแรกเฟิ่งเพยหย่านอนไม่หลับ รู้สึกคล้ายนอนอยู่ในถ้ำเสือ ไม่
สามารถละการระวังภัย มีดเล่มเล็กจึงถูกซ่อนในสัปเสื่อประหนึ่งเป็นเครื่องราง
ป้องกันภัย

เฟิ่งเพยหย่ามองสาวใช้คนอื่นที่นอนหลับสนิท จากนั้นนางก็ลุกมายืน
ริมระเบียง มองแสงจันทร์สีเงินยวงสวยส่อง รู้สึกตัวอีกคราก็มายืนอยู่กลาง
สวน นัยน์ตาจับจ้องจันทร์รายอยู่เนิ่นนาน

จึงหว่านเอง นางเห็นเงาดำโฉบผ่านม่านจันทร์รา เงาร่างนั้นคล้ายสัตว์
มีปีกตัวใหญ่ จะงอยปากยาวกว่าวิหคปกติ นางเดินตามทิศทางที่เงานั้นโฉบ
ผ่าน ลัดเลาะไปตามกำแพงเย็นเฉียบที่ขลิบด้วยน้ำค้าง กระทั่งถึงบริเวณสวน
ของเรือนใหญ่

โต๊ะหินตั้งตระหง่านข้างขอบสระ บนโต๊ะมีขวดสุราและกับแก้ม ด่าน
ข้างเก้าอี้หินอ่อนปรากฏร่างจิ้งเหอยี้นลอบขนสัตว์ภูตตัวโปรดอย่างละเมียด
ละไม นัยน์ตาสีชาสะท้อนแสงจันทร์วาววับ เฟิ่งเพยหย่านึกถึงความเจ็บปวด

ยามลูกธนูปักกลางอก

นางคว้ามิตลันที่อยู่ใต้ออกเสื้อ เดินย่องด้วยผีเท้าแผ่วเบาราวกับกำลัง
ย่ำบนผืนน้ำ ประชิดร่างใหญ่จากด้านหลัง จังหวะที่หญิงสาวเงื้อมแขนเตรียม
ลงแรงแค่นั้น เสียงทุ้มก็ดังขึ้น

“ไปเอาสูรามามาเพิ่มให้ข้าอีก”

เฟิงเพยหย่าชะงัก มีตฤกษ์เก็บเข้าในอกเสื้ออย่างเรียบร้อย ไร้พิรุณให้ผู้ใด
เคลือบแคลง อีกฝ่ายไม่ได้ยินเสียงขานรับคำสั่งจึงหันมองด้วยความสงสัย

“ที่แท้ก็เจ้านี่เอง...” น้ำเสียงคนเมมาฟังแล้วไม่รีบนู

เขาจำนางได้ และเข้าใจแล้วว่าเหตุใดจึงไม่ได้รับคำขานตอบ ในที่สุด
ก็โบกมือเบาๆ คล้ายว่าไม่ถือสา

“ช่างเถอะๆ เจ้าเฟิงมาก็คงยังไม่รู้ที่รู้ทาง เรื่องสุรา... ข้าจะไปหาเอง... ที่
นี้มีถั่งจื้อ สัตว์ภูตเหี้ยมขาวของบิดาข้าคอยอารักขาคุ่มครอง เจ้าก็อย่ามาเดิน
เพ่นพ่านเช่นนี้ รีบกลับไปพักซะ พรุ่งนี้ข้ามีงานให้เจ้าทำ”

เขากล่าวจบก็เอื้อมือแตะแก้มใสของเฟิงเพยหย่า นางผงะถอยหนี
จิ้นเหอจึงได้สติแล้วยกยิ้มมุมปาก

“เมื่อครู่แก้มเจ้ามีเศษใบไม้ ข้าแค่จะเอาออกให้” น้ำเสียงกรุ้มกริม
นัยน์ตาแพรวพราว

เฟิงเพยหย่ายิ่งเห็นธาตุแท้ของอีกฝ่ายมากขึ้น

เสียงโก๊งคองขันยามเช้า ขณะที่ภายในเรือนสกุลจิ้นดูร่นวาย

เฟิงเพยหย่ามองบ่าวรับใช้ตั้งใจทำหน้าที่ของตนเอง นางช่วยชิงหัวน
เตรียมของในครัว ยังไม่แล้วเสร็จก็ถูกจิ้นเหอเรียกพบ

นางเดินตามเขาออกจากเรือนสกุลจิ้นผ่านตลาดแล้วตรงเข้าป่า มาถึง
สถานที่ลับกลางหุบเขา นั่นคือสนามล่ามนุษย์ที่ครั้งหนึ่งตัวนางเคยถูกจับมา
ปล่อยให้เป็นเหยื่อ

เฟิงเพยหย่าหัวใจเต้นเร็ว ภาพช่วงเวลาแห่งชีวิตลอยผ่านม่านตาทีละ
ภาพ คล้ายเห็นตัวเองกำลังจะตายอีกครั้ง จิ้นเหอต้องทวาดตึงสามครั้งถึงจะ
เรียกสตินางได้

“นำสุราตามมาให้ข้า!”

หญิงสาวกำกาสุราจนเกือบแตกจ้าว ตามจิ้นเหอขึ้นมายังชั้นสามของ ศาลาไม้ สายลมโบกพัดเย็นสบาย ทิวทัศน์จากมุมสูงกว้างขวางดงามติดกับ มุมมองของเหยื่อกลางสนาม

เฟิงเพยหย่าจดจำได้ว่าร่างกายตัวเองร้อนขึ้นขณะที่พยายามเอาชีวิต รอด อารมณ์ชุ่มโชกด้วยหยาดเหงื่อ คลั่งกลืนคาวของโลหิตที่ไหลจากบาดแผล

สองมือที่ประคองกาสุราลั่นเทิ้มจนก้านนั้นแทบจะหลุดร่วงลงพื้น นาง กัดฟันอดกลั้นความรู้สึกเบื้องลึกในจิตใจ มองจิ้นเหอที่ทักทายบุรุษอีกคนนาม ว่าเตียวซื่อ ทั้งคู่ต่างคว่ำถุงเงินมาวางบนโต๊ะเพื่อใช้เป็นสิ่งเดิมพัน

เฟิงเพยหย่ายืนด้วยความสำรวม มองเจ้านายทั้งสองไอ้อดความ สามารถของสัตว์ภูตตนอยู่ครู่ใหญ่ เมื่อเสียงหิวเจียว⁶ ดังขึ้น นางเห็นสตรี คนหนึ่งถูกล่อยตัวเข้ามาภายในสนาม พลันหัวใจร่วงหล่นจากศาลาไม้ มอง เหยื่อคนใหม่วิ่งหนีกลุ่มสัตว์ภูต สีหน้าตื่นตระหนกและซีดเผือด

กาสุราร่วงลงพื้นเสียงดังสนั่น เฟิงเพยหย่าแทบประคองสติไม่อยู่ เห็น ภาพตัวเองตายซ้ำหลายครั้ง กลางอกคล้ายยังเจ็บ ความหวาดกลัวจากการเป็น เหยื่อฝังลึกอยู่ในหัวใจ

จิ้นเหอหันมาทวาดในความเลินเล่อ สั่งหญิงสาวหยิบสุรกาใหม่มา ทดแทน ส่วนเตียวซื่อหัวเราะสหายเสียงดัง ขบขันที่อุตสาหที่ได้สาวใช้คนใหม่ มา ทว่าทำงานบกพร่องยิ่งนัก

เฟิงเพยหย่าไม่สนใจเสียงเยาะเย้ย นางเพียงจับจ้องกลางสนาม มอง สัตว์ภูตสองตน ตนหนึ่งคือสัตว์ภูตหยวน เหยี่ยวนักล่าความสามารถระดับ จื่อเซ่อ พลังวิญญูณสามสิบ ส่วนอีกตนคือสัตว์ภูตซีหนิว แรตเทาดวมหีมา ความสามารถระดับจื่อเซ่อ พลังวิญญูณสี่สิบ มันกำลังจู่โจมเหยื่อสาวในสนาม

เหยื่อสาวรีบเรียกขานสัตว์ภูตออกมาปกป้อง สัตว์ภูตฝั่งเขียวขนาดใหญ่ เท่าร่างมนุษย์ ความสามารถระดับจื่อเซ่อ พลังวิญญูณยี่สิบ มันกระพือปีก

⁶ แตรเขาวัว เป็นเครื่องดนตรีประเภทเป่าของชาวจีนและชนกลุ่มน้อยหลายเผ่าของจีน ใช้ในพิธีกรรม งานรื่นเริง งานศพ บ้างใช้เป็นเครื่องบอกสัญญาณ

จนเกิดลมหมุน และอาศัยจังหวะที่สัตว์ภูตซีหนิวเปลว ใช้เหล็กในทิ่มลงร่าง อีกฝ่าย ทว่าด้วยผิวหนังที่หนากร้านจึงทำอันตรายมันไม่ได้

จังหวะนั่นเอง สัตว์ภูตหยวนจูโถมเข้าใส่ ใช้กรงเล็บเหยี่ยวฉีกกระชาก ปีกบางใสของสัตว์ภูตฝั่งเขียวจนขาดวิน ทำให้สัตว์ภูตตัวใหญ่ร่วงหล่นจาก ท้องฟ้าในทันที สัตว์ภูตซีหนิวสบโอกาสซ้ำเติม มันใช้ขอขาวกระแทกซ้ำกลาง ร่างของสัตว์ภูตฝั่งเขียวจนลอยละลิวไปชนกับกำแพงไม้

เมื่อสัตว์ภูตเพลิงพล่า หมิงสาวกลางสนามก็ตกเป็นเป้าหมายอีกครั้ง...

เหยื่อสาวถูกรุมทำร้ายกระทั่งบาดเจ็บสาหัส เฟิงเพยหย่าไม่อาจทนมอง ได้อีก นางคว้ามืดออกมาจากสาบเลือด ชยับไปใกล้จิ้นเหอมากขึ้น หมายถึงคม มีดเด็ยวปลิดชั่วหัวใจชายโหด ทว่าด้ามอาวุธโผล่พ้นอาคารนี้ได้เพียงหนึ่งส่วน ก็ถูกขัดจังหวะด้วยเสียงของชายหนุ่มอีกคนเสียก่อน

“เหตุใดพวกเจ้าไม่รื้อซากก่อน!”

ผู้มาใหม่คือเลียงหวง เขาส่งเสียงโวยวายนำมาก่อนที่ตัวจะเดินมาถึง เฟิงเพยหย่ารีบเก็บมีดซ่อนพิรุณทันที

“คราแรกเจ้าบอกไม่มา เพราะฉะนั้นจะโทษพวกข้ามิได้” เตียวชื้อโต่เถียง กลับ ก่อนหันไปให้ความสนใจการล่าอีกครั้ง

เลียงหวงรีบเรียกสัตว์ภูตของตนออกมาพร้อมล่า มันคือสัตว์ภูตหมูป่า ขนแพะ ความสามารถระดับจือเซ่อ พลังวิญญาณสามสิบ

เฟิงเพยหย่ามองภาพสามารุมหนึ่งคล้ายเหตุการณ์ที่ตนประสบในอดีต แม้อยากจะยื่นมือเข้าช่วย ทว่าตัวเองไร้สัตว์ภูต พิจารณาแล้วยอมมีอาจชนะ ได้ นางกำปลายแขนเสื้อสีเขียวจนยับยู่ ขบริมฝีปากจนได้กลิ่นคาวเลือดคละ คลุ้ง เมื่อเห็นอีกชีวิตถูกสังเวยให้แก่ความสนุกแสนป่าเถื่อน

จิ้นเหอ เลียงหวง และเตียวชื้อสั่งสรรค์กันด้วยอาหารและสุรารสเลิศ พลังปรายตามองศพเหยื่อสาวนิรนามถูกแบกหามออกจากสนาม เสียงหัวเราะ ครึกครื้นดังอย่างต่อเนื่อง

เฟิงเพยหย่าหวนนึกถึงเฟิงหลิน เสียงหัวเราะของคุณชายทั้งสามบ่งบอก ถึงความเลือดเย็นคล้ายโจรป่าที่คร่ำชีวิตของท่านยาย สองมือบางเก็บซ่อน อากาสันด้วยความโกรธ คิดว่าคงปล่อยให้ทั้งสามมีชีวิตต่อไปไม่ได้

ยามโหด⁷ ตะวันเคลื่อนคล้อยน้อยแสง บรรยากาศเริ่มสลัว กลางป่าเขาในยามพลบค่ำคลายความหนาวเย็น บรรดาคุณชายยกมือขึ้นมาลูบกายตัวเองเป็นระยะ ทว่าเพิ่งเพยหาย่าชินเสียแล้ว

บรรยากาศโพล้เพล้ คุณชายทั้งสามเมามายจนแทบขาดสติ จิ้นเหอรีบออกปากให้ทุกคนแยกย้าย แต่ขณะเดินทางกลับเตียวซื่อคิอดอยากกลั่นแกล้งสาวใช้ของสหาย ยิ่งได้รู้จากปากจิ้นเหอว่านางเป็นไ้ เขายังอยากซ้ำเติมจึงควบขี้สั้วสัตว์ภูตซีหนิว สั้วสัตว์ภูตตัวยักษ์ที่มีนอแหลมพุ่งเข้าใส่หญิงสาวในทันที

ฝุ่นดินลอยคลุ้งเป็นควันสีน้ำตาล สั้วสัตว์ภูตซีหนิววิ่งมาด้วยความรวดเร็ว ทว่าเพิ่งเพยหาย่าสายตาดิ่จิ่งวิ่งหลบได้อย่างเฉียดฉิว

จิ้นเหอรีบตวาดใส่สหายตามหลังทันที “ทำเกินไปแล้วนะเจ้าบ้า! สาวใช้เป็นไ้หายากนะ!”

“ถ้าอย่างนั้นก็ดูแลนางชื่อบ๊อดี้ๆ หน้อยลิ ย่าๆ” เสียงเตียวซื่อเหยียหยันทิ้งท้าย พร้อมกับควบขี้สั้วสัตว์ภูตซีหนิวหายกลับเข้าเมืองไป

ยิ่งได้เข้าใกล้ เพิ่งเพยหาย่ายิ่งรู้สึกเกลียดชังคุณชายเหล่านี้

สกุลจิ้นมีงานมงคล ทัวเรือนตกแต่งด้วยโคมแดงและผ้าแดงยาวระย้า ตัวอักษรมงคลถูกติดหน้าประตูเรือน เสียงดนตรีครึกครื้นดังไปทั่วบริเวณ

หนึ่งสัปดาห์หลังงานมงคล เพิ่งเพยหาย่ายกของว่างไปให้จิ้นเหอกับนายหญิงคนใหม่นามว่าหงชู มองทั้งสองยืนหยอกเย้ากันอยู่กลางสวนในยามเช้า บรรยากาศสดชื่นรื่นรมย์ ด้านข้างมีสัตว์ภูตตัวใหญ่สองตนคอยอารักขา นางจำสั้วสัตว์ภูตหยวน...เหยี่ยวขาวตัวใหญ่ได้ตี จึงให้ความสนใจแก่สั้วสัตว์ภูตขงสู๊ กระรอกสีชมพูมากกว่า

จิ้นเหอปรายตามองสาวใช้ที่ส่งถ้วยชาให้ตน “เจ้านี่เอง มิหน่า...เหตุใดถึงมาเจียบเซี่ยบ”

“ท่านพี่สนิทกับนางหรือเจ้าคะ” หงชูยิ้มไปถามไป

“เปล่า...ไม่สนิท หน้าที่นี้ปกติเป็นของชิงหว่าน ข้าแค่แปลกใจว่าเหตุใด

⁷ ช่วงเวลาตั้งแต่ 17.00 น. ถึง 18.59 น.

นางถึงมาเสียบเสียบ ทั้งที่ปักตินางชอบจอละจนอดเอ็นดูนางไม่น้อย”

“อ้อ...ที่แท้สาวใช้คนนั้นชื่อชิงหว่าน แต่เอ๊ะ! เมื่อครู่ท่านพี่บอกว่าสาวใช้คนนี้เป็นไม้หรือเจ้าคะ”

จิ้นเหอพยักหน้า หงซุยกมือขึ้นปิดปากก่อนทำหน้าที่หน้าเศร้า

“โธ...น่าสงสารนางจิ่ง เกิดมาเป็นไม้คงลำบาก” กล่าวเสียงเบาพลง
ข้าเลื่องมองสังเกตุท่าทีของสามี

“ถึงนางจะเป็นไม้ แต่นางก็เข้าใจที่เจ้าพูด” จิ้นเหอยกมือลูบศีรษะกรรยา
รู้สึกว่าการทำทางเมื่อครู่ น่าจะหนัก

หงซุซอ่อนรอยยิ้ม จริตเมื่อครู่จับใจสามีได้ตั้งตั้งใจ นางเดินเข้าใกล้
เฟิ่งเพยหย่า ก่อนหันมาบอกสามี “ท่านพี่ ข้าขอให้นางมาปรนนิบัติข้าจะได้หรือไม่ ข้ารู้สึกถูกชะตากับนางยิ่งนัก”

เฟิ่งเพยหย่ารับถ้วยชาคืนจากจิ้นเหอ และนั่งฟังวาทะของเขายามตอบรับคำขอของหงซุ

จันทราลอยอยู่เหนือม่านฟ้า ดวงดาราแข่งกันขับแสง ตั้งแต่ถูกย้ายมารับใช้หงซุ เฟิ่งเพยหย่าก็ได้เข้าใจจิ้นเหอมากขึ้น

สุรภาที่ส่องถูกเหวไสลจอกของจิ้นเหอกับหงซุ เฟิ่งเพยหย่าสังเกตุว่าทั้งสองเหมายจนแทบไม่มีสติ ดีมิได้อีกสองจอกหงซุก็ขอสามีไปพัก จิ้นเหอพยักหน้าไม่สนใจเท่าใด เพราะยังสนุกกับการร่ำสุราและระกระบี่ได้แสงจันทร์

หลังจากสุรภาที่สามหมดลง จิ้นเหอก็อปุบลงบนโต๊ะ จอกสุราในมือหล่นร่วง เฟิ่งเพยหย่าซอณมิติสิ้นไว้ด้านหลัง เดินด้วยฝีเท้าเบามายืนข้างกายคนเมาหมดสติ นางเหลือบตามองสัตว์ภูตหยวน เห็นเงาร่างตัวเองอยู่ในดวงตาสัตว์ตัวใหญ่แล้วรู้สึกตัวว่าเกือบถูกมันจับได้ ร่างบางจึงทำที่เก็บจอกสุราที่เจ้านายทำร่วงหล่นขึ้นมา

จิ้นเหอนับว่าคอแข็ง เขาได้สติขึ้นมาอีกครั้ง มองหญิงไม้ใกล้ๆ ก็เห็นว่านางงดงามไม่น้อย ฝ่ามือใหญ่ไวกว่าความคิด ยังไม่ทันที่เฟิ่งเพยหย่าจะได้ลงมือก็ถูกจิ้นเหอรวบกอดเสียแล้ว

นางผละหนึ่ ปลายมิติสิ้นตัวโดนตัวคนเมาจนเขาสว่าง ทว่าด้วยฤทธิ์

สุราทำให้ยังไม่รู้ตัวว่าถูกทำร้าย

“อา...ฟู! เฮีย...อาฟู! มาพาเข้าไปพักซิ” จิ้นเหอตะโกนเรียกบ่าวรับใช้ที่
รออยู่ด้านนอก

เฟิงเพยหย่ารีบเก็บมีด ซ่อนพิรุฑ ทำที่เก็บโต๊ะอาหาร รอจนเจ้านายจาก
ไป รู้สึกเสียดายที่พลาดโอกาส

ยามเข้ตรู หงชูได้ฟังคำบอกเล่าของชีวเหนียงว่าพบจิ้นเหอกอดกับ
เฟิงเพยหย่า นางพลันเกิดโทสะขึ้นมา

ร่างในชุดสีชมพูเสาบตานั่งอยู่บนเก้าอี้ไม้สลักลายโบตั๋น ออกคำสั่งให้
เฟิงเพยหย่าคุกเข่า

ชีวเหนียงคว้าไม้เรียวพาดน่องหญิงสาวจนทรุดลงบนพื้น

“เจ้าถือดีอันใดถึงยั่ววนสามิของข้า!” นัยน์ตาหญิงสาวโรจน์จ้องเอาเรื่อง
ก่อนจะนึกได้ว่าอีกฝ่ายไม่สามารถสื่อสารตอบโต้ได้

“ถามไปก็เปล่าประโยชน์ โบายนาง! ลงโทษให้หลาบจำ ต่อไปจะได้ไม่
กล้าเข้าใกล้สามิของข้าอีก”

ชีวเหนียงย่ำยืม ตอบรับคำสั่งปานสายฟ้าพาดโดยไร้ซึ่งการสืหาความ
จริง ส่วนชิงหว่านถูกเรียกตัวมาในฐานะพี่เลี้ยง ใ้รับตัวเฟิงเพยหย่าที่ถูก
ทำโทษโยกกลับไป ทันทีที่เห็นสภาพของอีกฝ่าย นางก็อุทานด้วยความตกใจ
นับถือในความใจเด็ด ขนาดถูกลงโทษปางตายเช่นนี้ กลับไร้หยาดน้ำตาแม้สัก
หยด

จิงหวะเดียวกันนั้นจิ้นเหอเดินสวนมา เขามองตามร่างบางที่เต็มไปด้วย
บาดแผล ผิวขาวตัดกับสีโลหิต หยาดเหงื่อร่วงหล่นราวกับเมล็ดงา ก็อดใจ
ถามไถ่ภรรยาไม่ได้ ครั้นได้คำตอบเขาก็ส่ายหน้าให้แก่ความหึงหวงเกินเหตุ

“เจ้าน่าจะถามข้าก่อนค้นความจากนาง ลงโทษนางหนักเช่นนี้ไม่กลัวคน
อื่นจะครหาอย่างนั้นหรือ อีกอย่าง...ข้ากับนางก็มีได้ทำเรื่องผิดอันใด เมื่อคืน
ข้าอาจเมาจนทำตัวไม่ดี แต่ก็ได้มีอันใดเกินเลย อีกทั้งใจข้าก็มีเพียงเจ้า นาง
เป็นแค่สตรีใบ้ จะเทียบเจ้าได้อย่างไร”

หงชูค้อนไล่เขา ก่อนสะบัดแขนไล่ความหงุดหงิด “ท่านพี่! ข้าเป็นสตรีหมิ่น

ของท่าน จะหึงหวงท่านบ้างมิได้อย่างนั้นหรือ”

จิ้นเหอจ้องภรรยาหลายครั้ง สีหน้าเคร่งขรึม “ไม่ใช่มิได้ เพียงแต่เจ้า หุนหันเกินไป คนอื่นคงกลัวเจ้ากันทั้งเรือนแล้ว”

“ก็ดีเจ้าคะ ข้าเป็นสวามีของคุณ บ่าวรับใช้เกรงกลัวยอมถูกแล้ว ภรรยา ย่อมหึงหวงสามี รู้ไปไกลเท่าใดยิ่งดี สตรีอื่นจะได้ไม่กล้ามายุ่งกับท่าน” เสียง นางสูงผิดจากเดิม ใบหน้าบึ้งตึง ทั้งยังเม้มปากแน่น

จิ้นเหอหมดคำพูด รู้สึกระอาในความเอาแต่ใจของคุณหนูที่ถูกเลี้ยงดู มาราวกับไซในหิน ทว่าเขาเลือกสงบปาก ไม่อยากโต้เถียงคำใดต่อ

หลังบานประตูของเรือนพักสาวใช้

ซิงหว่านบรรจงทลายบานแผ่นหลังเฟิงเฟยหย่าอย่างเบาเมื่อ “เจ้าคงเจ็บ น่าดู” กล่าวพร้อมร่ำไห้ไม่หยุด รู้สึกสงสารสหายอย่างมาก

ผ่านไปอีกครึ่งชั่วยาม จิ้นเหอก็ตื่นเถิดขอขมาทำให้ถึงเรือนพัก ซิงหว่าน ประคองเฟิงเฟยหย่าลุกขึ้นแล้วรับขวดยามาถือไว้ มองสีหน้าที่รู้สึกผิดเล็กน้อย พร้อมคำขอโทษที่เอื่อยเสียงเบา

“ข้าต้องขอโทษแทนสวามีของข้าด้วย ข้าได้ฟังเรื่องที่เกิดขึ้นเมื่อคืนแล้ว ทั้งหมดเป็นเพราะข้าเมาจนล่วงเกินเจ้า ทำให้สวามีของข้าเข้าใจผิด เจ้าก็อย่า ถือสานางเลย”

เขากล่าวด้วยความกังวล ทว่าที่กังวลมากกว่าความเจ็บปวดของสาวใช้ คือชื่อเสียงของตนกับสกุลจิ้น หากข่าวเรื่องสะใภ้สกุลจิ้นโบยตีสาวใช้ในเรือน ตั้งแต่ข่าวมวงคลุ้งไม่เงียบ คงถูกครหาในนา ทำชื่อเสียงสกุลจิ้นเสื่อมเสีย เขา จึงตัดสินใจมาขอโทษสาวใช้ที่มีฐานะต่ำกว่า เพราะอย่างน้อยบ่าวรับใช้ในเรือน คนอื่นจะให้เห็นความเมตตาของเจ้านาย ไม่กล้านำข่าวเสียหายไปพูดต่อ

ทว่าไม่ทันที่จิ้นเหอจะได้คำตอบ เฟิงเฟยหย่าพลันหมดสติ โชคดีที่มี ซิงหว่านประคองไว้ เขาจึงสั่งให้คนไปเรียกหมอมาตรวจทันที

สองวันหลังจากนั้นอาการของเฟิงเฟยหย่าก็เริ่มดีขึ้น พิษไข้ทุเลาลง แต่บาดแผลยังไม่แห้งสนิท นางจึงได้รับการยกเว้นให้หยุดพักรักษาตัว ปกปิด เรื่องที่สะใภ้สกุลจิ้นกระทำรุนแรง

ย่างเช้าวันที่สี่ เฟิงเพยหย่าลูกเดินได้ด้วยตัวเอง ซิงหว่านจึงไม่ต้องดูแล
แจกเช่นสามวันก่อน ขณะที่ชีวเหนียงสบโอกาสรีบนำข้าวไปแจ้งแก่หงชู

แสงแดดยามบ่ายลอดผ่านร่องประตู เฟิงเพยหย่ารู้สึกรำคาญนัก จึง
ดึงผ้าห่มขึ้นคลุมศีรษะเพื่อบังแสงนั้น นางหลับลึกคล้ายร่างกายต้องการฟื้นฟู
พลัง ในห้วงนิทราเสียงแหม่เปิดประตูดังขึ้น เรียกสติให้นางตื่นอีกครั้ง

เพราะหลับไปนานทำให้นางหลงคิดว่าฟ้ามืดแล้ว คิดไปเองว่าอาจเป็น
ซิงหว่านหรือสาวใช้คนอื่นกลับมาพัก จึงไม่ได้เอะใจระแวงระวัง รู้สึกตัวอีกที
ก็ถูกรวบตัวแบกออกจากห้อง นางตื่นรนบิดปายแขนขาในผ้าห่มสะเปะสะปะ
ระหว่างทางได้ยินเสียงคำรามในคอคล้ายเสียงนรุช

เฟิงเพยหย่าถูกโยนลงบนพื้น นางตื่นจนผ้าห่มคลายออก กลืนรูปเทียน
ลอยวนเวียนทั่วห้อง หญิงสาวมองหาดัวคนที่จับนางมา ก็พบว่าเขาคือผู้ติดตาม
ของหงชูที่ตามมาจากสกุลหง นามว่าอู๋ตัน ข้างร่างนั้นมีหงชูยืนเหยียดยิ้มอยู่
ด้วย

เฟิงเพยหย่าประคองสติสังเกตรอบห้องที่เต็มไปด้วยป้ายวิญญาณ คาด
ว่าที่นี้คงเป็นห้องบรรพชนสกุลจิ้น

“เจ้าคงสงสัยสินะ ว่าข้าพาเจ้ามาที่นี่ด้วยเหตุใด ฮี...เจ้ามันนางจึงจอก
แสร้างทำตัวน่าสงสาร เรียกร้องความสนใจจากสามีข้า อ้อ...หรือแท้จริงเจ้าคง
แค่ต้องการนรุชสักคนมาบำเรอสินะ ถึงได้กล้ายั่ววนสามีของข้า จนเขาสั่งให้
หมอมารักษา แล้วยังให้หยุดพักล่อยหน้าล่อยตาอย่างสบายใจเช่นนี้”

เฟิงเพยหย่าถลึงตากลับ นายหงชูที่ฉีกหน้ากากหน้าตูแสนอ่อนโยน แท้จริง
จิตใจหยาบช้าถึงขนาดกล้าสั่งคนให้ลักพาตัวนาง มีหน้าช้ายังใจคับแคบ หึง
หวงจนลืมนึกคุณธรรม คราก่อนนางยอมโดนโเบยเพราะเลี้ยงไม่ได้ ทว่าครานี้
ไม่มีทาง

หงชูจับปลายคางของเฟิงเพยหย่าสะบัดไปด้านข้าง “แต่เอาเถิด...วันนี้
ข้าจะใจดีสักครา หากสามีให้เจ้าสักคน จะได้ปรนเปรอความต้องการของเจ้าให้
อิมหนา ต่อไปจะได้เลิกยั่ววนสามีข้า”

เฟิงเพยหย่าฟังเสียงของหงชูที่คล้ายถูกใจอย่างมาก อีกฝ่ายแสร้งยิ้ม
มองมาด้วยหางตา จากนั้นก็หัวเราะเย้ยหยัน

หญิงสาวเม้มริมฝีปาก เจ็บใจที่ไม่ทันระวังตัว ก่อนพยายามคลำหาเม็ด
สั้นที่พกดติดตัว ทว่ายามที่ถูกลักพาตัวมานางสวมเพียงชุดตัวในสีขาว

“ห้องบรรพชนสกุลจิ้นยามปกติไม่ค่อยมีคนมา เหมาะที่จะใช้เป็นห้อง
หอให้เจ้าทั้งสองพอดิ ทำให้นางเป็นของเจ้าเสียที่นี้ จัดการซะ!” น้ำเสียงเชิง
บังคับให้อิวี่ตันที่เกรงใจในสถานที่ต้องรีบลงมือ

เฟิงเพยหย่าตกใจไม่น้อย ที่นี่คือห้องบรรพชนสกุลจิ้นมิใช่หรือ ป้าย
วิญญาณมากมายตั้งเรียงราย กลิ่นควันธูปก็ยังไม่จาง ทว่านายหญิงแห่งสกุล
จิ้นคล้ายว่าจะไม่สนใจธรรมเนียมปฏิบัติ จิตใจหยาบซ้าขาดความเคารพผู้ล่วง
ลับ

เฟิงเพยหย่าถอดร่างหมายจะหลบหนี ทว่าอิวี่ตันตัวใหญ่ มิหนำซ้ำยังมี
สัตว์ภูตเป็นสุนัขป่า ความสามารถระดับจื่อเซ่อ พลังวิญญาณสามสิบ คอยช่วย
เหลือขวางทางเข้าออก ทำให้หญิงสาวจนตรอก

“จัดการนางเร็วๆ เข้า” หงซู่ออกคำสั่งพลางยื่นมองด้วยรอยยิ้มสะแก่ใจ
อิวี่ตันโผล่เข้าตะครุบเฟิงเพยหย่า นางยังขาดใจอยู่จึงอ่อนแอกว่าปกติ
ทว่าฝ่ามือเล็กก็ปิดฝ่ามือหนาที่คิดแต่จะตอง

“อย่ามาแตะตัวข้า!”

ถ้อยคำพยศแฝงโทสะของหญิงสาวสร้างความตกใจให้แก่หงซู่กับอิวี่ตัน
ยิ่งนัก เพราะพวกเขาคิดว่าเฟิงเพยหย่าเป็นใบ้มาโดยตลอด

“ที่แท้เจ้าก็ได้เป็นใบ้ นางหญิงซั่ว! กล้าหลอกหลวงสามีข้า หวังเรียก
ร้องความสงสารว่าเป็นใบ้สินะ ซั่วซั่ว...เจ้านั่นให้อภัยมิได้แล้ว” หงซู่ระเบิด
โทสะอีกครั้ง ก่อนหันมาสบตาอิวี่ตันที่ยังตื่นตะลึงไม่หาย

“ปิดปากนางซะ! อย่าให้นางส่งเสียงร้องจนงานเสีย”

อิวี่ตันโค้งรับคำสั่งอย่างว่องไว ใช้นิ้วปิดปากเฟิงเพยหย่าไม่ให้หญิงสาว
ร้องขอความช่วยเหลือหรือสามารถเอ่ยคำใดออกมาได้อีก จากนั้นก็ผลักนาง
จนล้มลงบนพื้น ก่อนขึ้นคร่อมบนร่างนาง มือข้างที่ว่างเลื่อนลูบไล้ผิวกายสตรี
เคลื่นคลึงเนินเนื้อกลางอก

เฟิงเพยหย่าแสนรังเกียจ กลิ่นสาบนรุษลอยอยู่ตรงปลายจมูก ความ
หยาบกระด้างที่ลงแรงบนผิวเนื้อนางสร้างความเจ็บไม่ใช่น้อย นางพยายามส่ง

เสียงร้องขอความช่วยเหลือ ทว่าเสียงที่ตั้งอยู่ในลำคอกลับไม่เป็นคำ ทำได้เพียง
ดิ้นให้หลุดจากพันธนาการ แต่แรงกดทับก็มากหนัก แผ่นหลังบอบบางจึงถูกไป
มาบนพื้น บาดแผลเก่าที่เริ่มสมานปล้นปริตแตกอีกครั้ง โลหิตซึมย้อมชุดขาว
จนเปลี่ยนสี

เฟิงเพียหย่ากัดฟันแน่น แม้จะเจ็บ ทว่าไม่มากไปกว่าความแค้น!

หงซูทิ้งร่างลงบนเก้าอี้ ยกขาจับอย่างสบายใจ สายตาที่อยู่เหนือถ้วยชา
ชำเลืองมองร่างบางที่พยายามดิ้นขัดขืน เห็นรอยเลือดซึมจากแผลเก่าแล้วยิ่ง
สาแก่ใจ คิดว่าต่อจากนี้ไปอีกฝ่ายคงไม่กล้าเข้าใกล้สามีตน คุณหนูที่อยากได้
สิ่งใดย่อมได้อย่างนางกระหิมียิ้มย่อง ชื่นชมจากคร่ำพรหมจรรย์จนอยากจะ
ลูกไปช่วยฉีกทิ้งเสื้อผ้าของเหยื่อเสียด้วยซ้ำ

เฟิงเพียหย่าใช้กำลังที่เหลือต่อสู้สุดชีวิต ความอับยศครั้งนี้นางจะไม่
ยอมรับไว้

นางพาดฝ่ามือใส่ใบหน้าอวี๋ตันไปหลายครั้งจนขึ้นรอยแดง...เป็นรอย
เล็บจิกลึกจนเลือดไหล ทำเอาคนตัวใหญ่ยิ่งโหระเหิดพละ่าน ขบครามอย่าง
เจ็บใจ ไม่คิดว่าสตรีบอบบางจะพวยศมากเกินคาดการณ์ จึงเปลือกตมือลงบน
ลำคอระหง ต้องการให้นางสิ้นฤทธิ์

เฟิงเพียหย่ารู้สึกหายใจลำบากขึ้น ทั้งเจ็บแผลเก่าและปวดตามร่างกาย
ที่ถูกกดทับ นางถูกหมัดใหญ่ชกท้องถึงสามครั้ง ถูกตบแก้มอีกสี่ครั้งจนปาก
บวมแจ๋อ แม้จะเจ็บปวดรวดร้าวทว่ามีอาจหยุดดิ้นรน ดวงตาแดงกำจวนพรำมัว
อากาศหายใจลดน้อยลงทุกขณะ

ยิ่งดิ้นอีกฝ่ายยิ่งอุดปากและบีบคอหนักขึ้น

เฟิงเพียหย่าเริ่มสิ้นฤทธิ์ นางคิดเพียงอย่างเดียวในใจ...

‘หากจะฆ่า ก็จงฆ่าให้ตายสนิท! อย่าให้ข้ามีโอกาสรื้อฟื้นกลับมาอีกครั้ง
มิเช่นนั้นเจ้าทั้งสองอย่าหวังจะมีลมหายใจ’

ปณิธานด้วยแรงแค้นสุดท้ายดังแวบขึ้นในหัวงำหนึ่ง ก่อนการรับรู้ทุก
อย่างจะดับสิ้น

หงซูเห็นร่างเล็กแฉ่งหนึ่งไปนานก็ตื่นตระหนก รีบตรงเข้าไปผลักร่างอวี๋ตัน
ให้ล้มลงด้านข้าง ปลายนิ้วแตะสัมผัสปลายจมูกหญิงสาวที่ไร้ลมหายใจ

“เจ้า! เจ้ามานาง” เสียงเจ้านายสั้นอย่างตื่นกลัว นางแค่อยากสั่งสอนให้
หลาบจำ ไม่คิดว่าเรื่องราวจะบานปลายเช่นนี้

อวีตันรีบตรวจดูศพ จับชีพจรที่นิ่งสนิทแล้วก็ถึงกับผงะ ใบหน้าเหี่ยม
ซีดเผือด “ชะ... ข้าไม่ได้ตั้งใจ!”

คนทั้งสองเริ่มลนลาน หงซุมองร่างที่เปลี่ยนสี รอยสีม่วงคล้ำบนลำคอ
คล้ายปีกนก นางเดินหนีไปวนมาอย่างกระสับกระส่าย ก่อนหันมาสั่งอวีตันให้
รีบกำจัดศพ

“จงนำร่างนางไปทิ้งในป่าซะ ระวังตัวอย่าให้ผู้ใดเห็นเชียว ปล่อยให้ผู้สัตร
ปากัดทะเกกินเป็นอาหาร แค่นี้ก็คงไม่มีผู้ใดจำศพนางได้แล้ว”

อวีตันรับคำสั่งแล้วลอบนำศพเฟิงเฟยหย่าตรงเข้าป่าในยามวิกาล เขา
โยนร่างนางทิ้งลงในหุบเขา อำพรางศพด้วยกิ่งไม้สองพุ่ม ไม่ให้ผู้ใดมาพบก่อน
ถูกสัตรปากัดทะเกกิน จากนั้นก็รีบกลับมารายงานแก่นายหญิงเพื่อแลกเงินหนัก
เป็นค่าตอบแทน

ห้า

หวน

ท้องนภามืดครึ้ม เมฆดำเกาะกลุ่ม จากนั้นฝนก็ตกลงมาเป็นสาย น้ำ
สีชาแดงไหลหลากจากบนเขา เทกระหน้าซัดสาดลู่หุบเหว

ไม่รู้เวลาผ่านไปนานเท่าใด ร่างเย็นชืดค่อยอุ่นขึ้น กายสีเขียวคล้ำเริ่ม
เปลี่ยนเป็นมีเลือดผาด

เฟิงเพยหายารู้สึกตัวอีกครั้ง ลมหายใจจวบแรกพัดร่างแข็งที่อรวากับก่อน
ไม่ให้ล้มอ่อนและเคลื่อนไหวได้อีกครั้ง

เสียงอสनियाตดังลั่น สายฝนยังตกลงมาไม่ยอมหยุด เฟิงเพยหายเปียก
ปอน รู้สึกหนาวเหน็บถึงกระดูก สายฝนชะล้างคราบโลหิตบนอาภรณ์ผืนบาง
หายไป การฟื้นจากความตายทำให้บาดแผลสมานกัน ร่างกายไร้ร่องรอยคล้าย
ไม่เคยบาดเจ็บมาก่อน

หญิงสาวป็นขึ้นสู่ยอดเขา ชำระคราบดินโคลนที่ริมธาร ก่อนกลับเข้าไป
ในเมือง หยิบฉวยผ้าของชาวบ้านที่ตากทิ้งไว้ข้างทางมาเปลี่ยน จากนั้นจึงเดิน
ตรงสู่จุดหมายคือเรือนสกุลจิ้น

**ประตูลังเรือนสกุลจิ้นแง้มออก ก่อนที่หญิงสาวจะเดินผ่านช่องประตู
ที่ใหญ่กว่าร่างนางไม่มากเข้าไปด้านใน**

ชิงหว่านรีบวิ่งเข้ามาทักถามอย่างห่วงใย “เพยหย่า! เจ้าหายไปทำไม

ตั้งสองวัน”

คำถามนั้นเพียงแค่อ่อยแสดงความหวังใย เพราะคิดว่าอีกฝ่ายเป็นใบ้ จึงมิได้คะยั้นคะยอให้ตอบ

เฟิ่งเพยหย่าปรายตามองสหาย เห็นสีหน้าแฝงความกระวนกระวาย ก็คิดว่าอย่างน้อยในเรือนสกุลจิ้นยังได้พบคนดีบ้าง นางขบคิดถี่ถ้วนแล้ว ตั้งใจจะบอกเรื่องที่ตัวเองไม่ได้เป็นใบ้ ทว่ายังไม่ทันจะได้เอ่ยปากคำใด ก็ได้ยินเสียงของชิวเหินยงตะโกนดังมาจากในห้องครัว

“ชิงหว่าน! เจ้าหายหัวไปอีกแล้ว”

ชิงหว่านสะดุ้ง รีบผลจากเฟิ่งเพยหย่า วิ่งกุ๊กกุกไปหาต้นเสี้ยนในทันที ก่อนไปนางหันมามยิ้มแล้วบอกเฟิ่งเพยหย่า

“เดี๋ยวข้ามานะ รอข้าประเดี๋ยว”

แม้อยากรอชิงหว่าน ทว่าเฟิ่งเพยหย่าคิดแล้วว่าคงเป็นไปไม่ได้ เมื่อในใจมีเรื่องที่สำคัญกว่าต้องสะสาง นางพลันเดินกลับเรือนพัก ความีตพกซ่อนไว้ในสากเสื้ออย่างมิดชิด แล้วเก็บของใส่ห่อผ้าเตรียมออกเดินทางอีกครั้ง

ก่อนจากมานางเขียนจดหมาย พับแล้ววางบนหมอนของชิงหว่าน ในนั้นมีข้อความสั้นๆ ว่า ‘ขอบใจ’

เฟิ่งเพยหย่าซ่อนตัวในความมืด อาศัยช่วงลับตาคนบุกเข้าเรือนพักของจิ้นเหอกับหงซู่ โดยตั้งใจว่าจะชำระหนี้ชีวิตกับคนทั้งสอง ทว่าครั้นไปถึงก็พบว่าจิ้นเหอยังไม่กลับ

นางลอบมองจากช่องหน้าต่าง พบหงซู่กำลังพูดคุยอยู่กับอวี๋ตันด้วยสีหน้าเคร่งเครียด ทั้งสองสนทนาเรื่องสำคัญ

“เจ้าแน่ใจหรือไม่ว่า...ยังไม่มีข่าวว่าผู้ใดศพนางใบ้ในป่า” หงซู่ถามย้ำอย่างกังวล

อวี๋ตันพยักหน้าจริงจัง “ไม่มีแน่ขอรับ วันนี้มีฝนตกหนักด้วย ข้าคาดว่าดินโคลนจากยอดผาอาจไหลลงมากลบร่างนางไปแล้ว คุณหนูอย่ากังวลไปเลยขอรับ”

หงซู่ได้ฟังพลันหายใจเสียดวุ่นขึ้น ตลอดสองวันมานี้ นางเกรงความผิดจะถูกเปิดเผย ทว่าเมื่อฟังคำบอกว่าคุณอาจถูกดินโคลนกลบฝังและไม่มีผู้ใด

พบเจอ นางจึงคล้ายกฏเขาออกจากอก

เฟิ่งเพยหย่ากำฝ่ามือจนผ้าขึ้นรอยยับ เจ็บแค้นที่คนชั่วทั้งสองไม่มีความ
อาลัยหรือสำนึกผิดที่ทำร้ายตนสักนิด เพลิงอาฆาตพล้นลูกโซติช่วงอีกครา ถึง
คราวที่นางต้องจองเวรแล้ว

นางกระโจนเข้าไปใส่อวัยวะที่กำลังแถมประตูดอกมาพอดี ฟาดเท้าใส่แผง
อกหนาจนร่างใหญ่เซถลาถอยหลังแล้วล้มตึงลงกับพื้น หญิงสาวมึนงง รุกเข้าไป
ใส่อย่างต่อเนื่อง คว้ามัดพกู่กายปักกลางอกคนที่ไม่ทันตั้งตัว ดวงหน้า
แผ่ความอาฆาตแค้นจับจ้องร่างที่อยู่ภายใต้กายตน

เฟิ่งเพยหย่ามองเขาค่อยๆ ตับลั่นลมหายใจ ภาพผู้สังหารยังค้างอยู่ใน
ดวงตาที่ลึนแสง

หงซู่เห็นเหตุการณ์ทั้งหมดก็ตกใจจนตัวสั่น ไม่คิดว่าวิญญูณของ
หญิงสาวที่ตนกำจัดจะกลับมาล้างแค้นรวดเร็วนั้น นางอ้าปากเตรียมส่งเสียง
ร้องขอความช่วยเหลือ สถิติเดียวที่มีคือพยายามเอาตัวรอด

ทว่าเฟิ่งเพยหย่ารวดเร็วกว่า นางกระโจนเข้าไปหรงซู่อย่างปราดเปรียว
รวดเร็วจนและแม่นยำ ตะครุบเหยื่อที่เตรียมจะกรี๊ดร้องให้ไว้โอกาสต่อชีวิต
พร้อมเงื้อมมือใช้มัดพันฉับเดียวตัดเส้นเสียงของเหยื่อจนขาดสะบั้น

ทั้งหงซู่และอวัยวะถูกจู่โจมอย่างรวดเร็ว ไม่แม้แต่จะมีเวลาเรียกสัตว์ภูต
ของตนออกมาปกป้อง ร่างของหงซู่ร่วงลงพื้น โลหิตไหลทะลักจากลำคอขาว
ปานหิมะ นางอยากจะร้องขอความช่วยเหลือ ทว่ายิ่งขยับโลหิตยิ่งไหลทะลัก
ราวกับเขื่อนแตก

เฟิ่งเพยหย่าขึ้นนั่งทับร่างคู่อาฆาต สายตามาตร้ายจ้องเขม็งเสียดใจอีก
ฝ่ายขวัญญูกระเจิง

“ข้ากลับมาจากนรกก็เพื่อเจ้า!” เสียงเย็นเยียบคล้ายมังกรราชกำลังทวง
แค้น

นัยน์ตาหงซู่ลั่นไหว น้ำตาไหลเป็นสาย นางมองดวงหน้าเฉยชาของอีก
ฝ่าย เห็นเลือดของอวัยวะยังติดบนใบหน้านั้นอยู่ก็กลัวจนแทบสิ้นสติ คมมืด
ค่อยๆ ปักลงตัดชั่วหัวใจที่เต้นรัวด้วยความพรั่นพรึง ทั้งความทรमानในยาม
ถูกพรากลมหายใจ ให้สาสมกับสิ่งที่เคยถูกกระทำ

ร่างเล็กของคุณหนูผู้เอาแต่ใจชักกระตุกคล้ายถูกเขย่าด้วยแรงมหาศาล หัวใจเต้นเนิบช้ากระทั่งหยุดลง ค่อยๆ สิ้นใจอย่างทรมาณ

เฟิ่งเฟยหย่าเซ็ดเลือดออกจากคมมีดอย่างเนิบนาบก่อนจะลุกขึ้น แต่สายตายังไม่ละจากร่างที่นอนนิ่ง มีอบางสะบัดใส่เชิงเทียนจนเกิดสะเก็ดไฟ กระเด็นโดนม่านระย้าสีไข่ไก่

ผ้าม่านกลายเป็นเชื้อเพลิงอย่างดี เปลวไฟลุกกลมอย่างรวดเร็วกระทั่งท่วมห้องเล็ก ควันไฟม้วนตลบ วนเวียนไปทั่ว อัศจรรย์เผาผลาญทุกสิ่งไม่เหลือ แม้กระทั่งซากศพ

ตลอดการเดินทาง เฟิ่งเฟยหย่าสำนึกในบุญคุณของชิงหว่านเสมอ
คิดว่าหากมีโอกาส สักวันหนึ่งนางต้องตอบแทนคุณแน่

หญิงสาวเดินตรงเข้าป่าอีกครั้ง ผ่านเส้นทางเดิมที่เคยเดินมาพร้อมกับ จิ้นเหอ ข้ามเขาไปยังสถานที่ลับของสกุลจิ้น ก่อนจะถึงสนามล่ามนุษย์นางผ่านกระท่อมร้างหลังหนึ่ง จดจำได้ว่าตัวเองเคยถูกจับมาขังในกระท่อมนี้ จากนั้น ก็ถูกพาไปปล่อยเป็นเหยื่อ

นางลอบมองจากด้านนอกผ่านช่องว่างระหว่างแผ่นไม้ พบว่าด้านในมีหญิงสาวนางหนึ่งถูกขังอยู่ สองแขนไขว่หลังถูกมัดด้วยเชือกเส้นโต มีผ้าขาวผืนหนึ่งคาดปิดปากเพื่อไม่ให้ส่งเสียง คล้ายยามที่ตัวนางเคยประสบมาก่อน ไม่ผิดเพี้ยน

เฟิ่งเฟยหย่าเดินวนรอบกระท่อมเก่า มองหาว่ามีผู้คุมในสถานที่แห่งนี้หรือไม่

ปกติที่แห่งนี้จะมีลูกน้องของจิ้นเหอผลัดเปลี่ยนเวรกันมาเฝ้า มิให้คนนอกเข้ามายุ่งย่ำม ทว่าเกิดเหตุไม่คาดฝันกับเรือนสกุลจิ้น เกิดอัศจรรย์ครั้งใหญ่เผาผลาญเรือนไปกว่าครึ่ง มิหนำซ้ำยังพบซากศพใหม่เกรียมที่คาดว่ามี จะเป็นสะเก็ดไฟของสกุลจิ้นนามว่าหงชู และบ่าวรับใช้นามว่าอู๋ตัน พวกเขาสิ้นใจอยู่ในกองเพลิงนั้น ทำเอาเรือนสกุลจิ้นเกิดความโกลาหลเสียยกใหญ่ ต้องเกณฑ์คนทุกฝ่ายมาช่วยซ่อมแซมเรือนที่เสียหาย กระท่อมร้างแห่งนี้จึงไร้คนเฝ้ายาม

เฟิ่งเพยหย่าอาศัยโอกาสเหมาะเห็นว่าเส้นทางสะดวกที่จะหลบหนี นางจึงรีบเข้าไปช่วยผู้เคราะห์ร้าย หญิงสาวนางนั้นโชคริษชะลงกับพื้นหลายครั้ง จนหน้าผากมันขึ้นปื้นแดง

เฟิ่งเพยหย่ามองสัตว์ภูตนกตัวน้อย คาดว่าคงเป็นสัตว์ภูตความสามารถระดับไปเซ่อ พลังวิญญาณระดับต่ำ เห็นมันเกาะบนบ่าเจ้านายไม่หนีไปไหน บนเส้นเชือกยั้งทิ้งร่องรอยคล้ายถูกจิกกัด สัตว์ภูตนกตนนี้คงพยายามช่วยเจ้านายจนสุดชีวิตแล้ว แต่ตัวมันเล็กเกินกว่าจะมีฤทธิ์ต่อสู้อะไรก็ได้

คิดแล้วอดอิจฉาไม่ได้ เพราะทุกคนล้วนเกิดมามีสัตว์ภูตคู่ชีพ เกิดมาพร้อมกันและตายไปพร้อมกัน ต่างจากนางโดยสิ้นเชิง ความรู้สึกโดดเดี่ยวเกาะกุมกลางใจคล้ายแผ่นหิมะบางๆ ที่จับยอดไม้กลางฤดูหนาวก็ไม่ปาน

เฟิ่งเพยหย่าหวนนึกถึงเฟิ่งหลินอีกครั้ง คิดว่าหากหญิงชราয়อยู่ นางคงไม่ต้องโดดเดี่ยวบนแผ่นดินกว้างใหญ่แห่งนี้ นางมองผู้รอดชีวิตเดินจากไปอย่างสุขใจ

ครั้งก่อนฆ่าหลายชีวิต มาครั้งนี้ได้ช่วยชีวิตบ้างก็รู้สึกดีไม่น้อย...

หญิงสาวถอนหายใจ ตัดสินใจทิ้งอดีตให้หวนกลายเป็นเพียงภาพเก่า ตั้งใจเดินทางข้ามแคว้นไปสู่แผ่นดินใหม่ โดยหวังว่าสถานที่แห่งใหม่นั้น นางจะพบเจอผู้คนจิตใจดีเฉกเช่นท่านยายเฟิ่ง

ก่อนเฟิ่งเพยหย่าจะจากมา นางไม่ลืมไปเยือนสนามล่ามนุษย์ จุดไฟสุ่มเชื้อเพลิงให้ลูกโซนผลาญทำลายศตวรรษสามชั้นที่ตั้งตระหง่านอยู่กลางสนาม ยืนมองเปลวไฟร้อนสีแดงสั้มค่อยๆ ขยายตัว ควันด้ามวนตลบลอยวนขึ้นสูงสู่ท้องฟ้า ครั้นแน่ใจแล้วว่าเป้าหมายได้ถูกทำลายอย่างสิ้นซาก นางค่อยเดินจากมาด้วยใจที่นิ่งสงบ

ควันดากลุ่มใหญ่ที่ลอยเหนือม่านเมฆ คล้ายเป็นสัญญาณให้คนเดินทางผ่านไปมาสังเกตเห็นได้ชัดเจน ไฟลูกกลมขยายตัวเข้าสู่ปากกว้าง ทางการจึงรีบให้เจ้าหน้าที่กับกลุ่มชาวบ้านเดินทางขึ้นเขาไปช่วยกันดับไฟเท่าที่จะทำได้

เพลิงอัคคีเผาผลาญนานถึงสองวัน กินพื้นที่ภูเขาไปหนึ่งส่วน ทางการรีบสืบหาต้นตอกระทั่งพบว่าเชื้อไฟแท้จริงมาจากเขตพื้นที่ของสกุลจิ้น ทำเอาทั้งจิ้นฟงและจิ้นเหอเดือดร้อนหนัก ต้องชดใช้และหาคำอธิบายเสียยกใหญ่

หญิงสาวที่เฟื่องเพยหย่าช่วยไว้เข้าโรงเรียนเรื่องสนามล่ามมนุษย์ เมื่อทางการตรวจค้นก็พบสถานที่ซึ่งศพจำนวนมาก กลายเป็นข่าวใหญ่ที่เงินเหอปฏิเสธไม่ได้

ตระกูลจิ้นลั่นชื่อเสียงในพริบตา หมดลั่นทรัพย์ไปกับเรือนและศาลาในสนามล่ามมนุษย์ที่ถูกเผา การแก้แค้นทางอ้อมของเฟื่องเพยหย่าสร้างรอยแผลลึกให้แก่เงินเหอและสกุลจิ้นไม่น้อย

สายลมเย็นพัดพลิว ยอดหญ้าปลิวไสว กิ่งไม้สูงไหวเอน

เฟื่องเพยหย่าเดินทางข้ามเขามาหลายวัน นางนอนกลางดิน กินผลไม้ในป่าเท่าที่หาได้ และศึกษาเส้นทางเพื่อเดินทางข้ามดินแดนไปยังแคว้นเซี่ย กระทั่งแน่ใจแล้วว่า หากจะไปยังแคว้นเซี่ยต้องผ่านเขาหลงซาน เขาสูงตระหง่านแบ่งเขตกึ่งกลางของสี่แคว้นใหญ่เสียก่อน

ทันทีที่เฟื่องเพยหย่าเดินทางมาถึงเชิงเขา นางได้ยินเสียงกรีดร้องคล้ายเจ็บปวดแสนสาหัสของใครบางคนดังมาจากบริเวณไม้ไกล่นักจึงรีบไปดู พบสตรีผู้หนึ่งนอนจมกองเลือดอยู่ที่โคนต้นสน ด้านข้างมีรางวัลสัตว์ภูตตัวน้อยเป็นนกหงส์หยกตัวสีเหลืองปลอดคล้ายอำพันสว่างไสว นัยน์ตาสีแดงชัด บนปีกมีลวดลายขาวดำวิจิตรงดงาม

เฟื่องเพยหย่าจดจำได้ว่าทั้งสองคือสองชีวิตที่นางเพิ่งช่วยออกมาจากกระท่อมร้างของสกุลจิ้น นางรีบตรงเข้าไปช่วยเหลือ ทว่าหญิงสาวนางนั้นสิ้นใจพอดี นับว่าเป็นโชคร้ายโดยแท้ ที่อุตสาห์หนีตายพ้นจากการถูกล่า แต่กลับต้องมาสิ้นชีพกลางป่าเขา มิอาจหนีพ้นเงื้อมมือมัจจุราช

เฟื่องเพยหย่าคาดเดาได้ไม่ยาก... ในป่าเขาเช่นนี้คนที่ทำร้ายทั้งสองชีวิตคงเป็นโจรป่า เพราะนางเคยมีประสบการณ์เลวร้ายเช่นนี้มาก่อน ต้องสูญเสียท่านยายผู้เป็นที่รัก ผู้เป็นดังครอบครัวจากความละโมภของโจรชั่ว

หญิงสาวสังเกตเห็นร่างสัตว์ภูตนกขยับขึ้นลงเล็กน้อย ลมหายใจค่อยๆ ขาดห้วงจวนเจียนดับสลาย หัวใจนางเต็มไปด้วยความสงสาร หยดน้ำตาหลั่งจากหัวตาแดงกำขณะย่อนึกถึงอาเหี้ยว สัตว์ภูตข้างที่เคยสนิทสนม

เฟื่องเพยหย่าตระหนักมาตลอดว่าสัตว์ภูตเป็นเพียงเครื่องมือของมนุษย์

มันจะทำร้ายกันเองก็ต่อเมื่อเป็นคำสั่งของมนุษย์ผู้เป็นเจ้าของเท่านั้น ความ
อาตุรจึงเถาโถมกลางดวงใจ

ในที่ลึกลับร่างเล็กของนกน้อยก็แน่นิ่ง มันกำลังจะสลายกลายเป็นอากาศ
ธาตุ ติดตามเจ้านายตนไปสู่ปรภพ

เฟิ่งเพยหย่าเอ๋อมแขนซ้อนร่างเล็กเท่าฝ่ามือขึ้นมา ตั้งใจอยู่กับสัตว์ภูต
นกจนถึงชั่วขณะสุดท้ายที่มันดับสลาย

ทว่าทันใดนั้น นางเห็นสีขนจิตจางค่อยๆ กลับมาแจ่มชัดอีกครั้ง ไม่
นาน...ร่างเล็กก็ขยับไหว การหายใจคล่องขึ้น กระทั่งสามารถลุกขึ้นยืนได้อีก
ครั้ง

เฟิ่งเพยหย่าตื่นตะลึง มองลมหายใจสัตว์ภูตถูกเรียกคืนกลับมาอย่าง
ปาฏิหาริย์ ยามนั้นเอง...คล้ายดวงจิตนางถูกเชื่อมต่อ มีเสียงเล็กดังกังวานใน
ความคิด

‘เจ้าเป็นผู้ช่วยชีวิตข้าไว้เช่นนั้นหรือ’

หญิงสาวหันมองชายชราด้วยความพรันพรึง ตกใจว่าเสียงที่ได้ยินมา
จากที่ใดกัน

‘เสียงของข้าเอง... ข้าอยู่บนมือเจ้า’

เฟิ่งเพยหย่าก้มมองสัตว์ภูตนกตัวน้อย จ้องนัยน์ตาสีแดงที่มองกลับมา
แล้วอดตกใจไม่ได้

“ข้าหูผาดหรือสติฟั่นเฟือนกระนั้นหรือ ถึงได้เข้าใจว่าสัตว์ภูตตนนี้กำลัง
คุยกับข้า”

ขณะที่นางกำลังงุนงง นกน้อยก็ตอบกลับมา

‘จงอย่าตกใจ ความจริงข้าลี้ลมตามนายเก่าของข้าแล้ว ร่างข้าจวน
เจียนดับสลายกลับสู่โลกของสัตว์ภูต ทว่าอยู่ดีๆ ดวงจิตของข้าก็ถูกพันธนาการ
ด้วยด้ายแห่งโชคชะตาเส้นใหม่ ข้าจึงถูกดึงกลับมายังโลกมนุษย์อีกครา’

สัตว์ภูตน้อยเงยบไปชั่วขณะหนึ่ง มันขยับปีกสองสามครั้ง ล่ำรวจ
ร่างกายตนว่ายังอยู่สมบูรณ์ดีแล้วเอ่ยต่อ

‘ข้าเองก็ไม่เข้าใจว่าเหตุใดถึงยังมีชีวิตอยู่ แต่ที่รู้แน่ๆ ก็คือเจ้าเป็นผู้ชุบ
ชีวิตข้า เรียกดวงจิตข้าให้กลับมาอย่างที่นั่นอีกครั้ง’ เสียงนกตัวน้อยเจ้อยแจ้ว

ทำให้เฟิ่งเพยหย่ายังตระหนก

“ข้าไม่ได้ทำสิ่งใด ไม่มีพลังวิเศษจะชุบชีวิตผู้ใดทั้งสิ้น เพียงแค่รู้สึก
สงสารจึงอุ้มร่างเจ้าที่แน่นิ่งขึ้นมา หวังแค่จะอยู่ด้วยจนกว่าร่างสัตว์ภูตจะดับ
สลายเพียงเท่านั้น”

สัตว์ภูตหนักตกใจมากกว่า ‘เจ้าได้ยินเสียงดวงจิตข้าอย่างนั้นหรือ’

หญิงสาวพยักหน้าตอบว่าใช่ นกน้อยมีท่าทางว่าจริงจังขึ้นอีก มันออกเสียง
ดังลือว่า...

‘นับว่าหาได้ยากนักที่มนุษย์จะได้ยินเสียงของสัตว์ภูต แม้ดวงจิตสอง
ดวงจะเชื่อมโยงกัน ทว่าไม่มีมนุษย์ใดเคยได้ยินเสียงสัตว์ภูตได้มาก่อน ขนาด
เจ้านายเก่าของข้าก็ยังไม่เข้าใจคำพูดของข้า ด้วยเหตุนี้...มนุษย์จึงกลายเป็น
ผู้นำของสัตว์ภูตไปโดยปริยาย ส่วนสัตว์ภูตอย่างข้าก็ทำได้แค่ฟังคำสั่งของ
มนุษย์เท่านั้น’

เฟิ่งเพยหย่ารู้สึกเหลือเชื่อ นางลองลือทางจิตกลับ ‘ข้าเกิดมาไร้สัตว์ภูต
คู่ชีพ จึงไม่เข้าใจที่เจ้าพูด’

ร่างเล็กบนฝ่ามือหนึ่งมันไปชั่วครู่ ตัวมันเองก็ไม่เคยพบว่ามนุษย์ใดจะ
เกิดมาไร้สัตว์ภูตคู่กาย จึงคิดว่าอาจเป็นเพราะเหตุนี้กระมัง ตัวมันถึงได้ถูก
ดวงจิตที่ไร้สัตว์ภูตของหญิงสาวตรงหน้าเชื่อมต่อกันได้ แต่ยังคงกลางแคลงใจใน
พลังวิญญานของหญิงสาว กระนั้นก็เลือกที่จะไม่ถาม เพราะตลอดมานางไร้
สัตว์ภูตคู่ชีพ ย่อมไม่เข้าใจเรื่องพลังวิญญานของมนุษย์และสัตว์ภูตเท่าใดนัก

สัตว์ภูตหนักหงส์หยกก็หัวที่เต็มไปด้วยขนสีเหลืองอำพันทำความ
เคารพนายใหม่ ‘ต่อไปนี่...เจ้าคือนายของข้า ข้าจะติดตามเจ้าไปจวบจนสิ้นลม
หายใจ’

เฟิ่งเพยหย่าผงะ เคลือบแคลงใจว่าตัวนางจะมีสัตว์ภูตเป็นของตัวเอง
ได้อย่างนั้นหรือ ริมฝีปากสีชมพูใสคลี่ยิ้มออกเป็นครั้งแรก นานแล้วที่นางไม่
ได้รู้สึกถึงการมีครอบครัว

‘ข้ามีนามว่าซือเซียง เป็นสัตว์ภูตความสามารถระดับไปเชื่อ พลัง
วิญญานยี่สิบ ช้านั้นอ่อนแอไร้ประโยชน์ ไม่สามารถปกป้องนายเก่าของข้าได้
ทว่าข้าก็จะพยายามทำหน้าที่ช่วยเหลือเจ้าที่เป็นเจ้านายใหม่ให้ดีที่สุดเท่าที่จะ

ทำได้ ขอฝากเนื้อฝากตัวด้วยนะ'

เฟิ่งเพยหย่าพยักหน้าตอบรับ โบกหน้าฉายความสงสัย นางลือจิดกลับไป 'ข้าชื่อเฟิ่งเพยหย่า...ว่าแต่...เจ้าเป็นตัวเมียเช่นนั้นหรือ ข้านี้กัเจ้าเป็นตัวผู้'

ชื่อเซียงค้อนดวงตาแดงกำใส่เจ้านายคนใหม่ ส่งเสียงสูงอย่างน้อยใจ 'ร่างข้าออกจะงดงามปานเทพธิดา เส้นขนก็เรียงสลวยสีลันสดใส ปีกสองข้าง และทรวดทรงก็แสนสมส่วน แต่เจ้ากลับมองข้าเป็นตัวผู้เช่นนั้นรี ฮี!'

จากนั้นมันก็สยายปีกโฉบบินขึ้นฟ้าในทันใด พร้อมกับส่งเสียงกึ่งทำยาก่อนหายลับไปในอากาศ

'หากมีเรื่องใดจะใช้ข้าก็โปรดลือจิดเรียกข้าได้ทุกเมื่อ ข้าจะอำพรางตัวในอากาศ ไม่อยากให้ผู้อื่นเห็นว่าเจ้ามีสัตว์ภูตอ่อนแอ มิเช่นนั้นจะยิ่งกลายเป็นเป้าหมายของคนที่เข้มแข็งกว่า'

เฟิ่งเพยหย่าโบกมือรับด้วยความตื่นเต้น นางก็มองที่ห้องแขนของตนสำรวจหาตราภูต จำได้ว่าชิงหว่านเคยบอกว่าทุกคนที่เกิดมานอกจากจะมีสัตว์ภูตคู่ชีพแล้ว ยังมีตราภูตคือบิวสวรรค์ติดตัวด้วย หว่านางก็สำรวจเท่าใดก็ไม่พบ สงสัยว่าในเมื่อยามนี้มีสัตว์ภูตแล้ว แต่ใจตราภูตกลับไม่ปรากฏ

เฟิ่งเพยหย่าเลิกแขนเสื้อของตนสูงขึ้นอีกจนเทียมหัวไหล่ ซ้อนตามองรอบวงแขนหาตราภูต จับปล้นนั้นนางต้องประหลาดใจอีกครั้ง เมื่อพบว่าบริเวณหัวไหล่ปรากฏปานสีแดงรูปลักษณะแปลกตา

นางจำได้ว่าแต่ก่อนต้นแขนขวาเนียนไร้ร่องรอย แต่เมื่อย้อนคิดถึงเรื่อง ที่ตายแล้วฟื้นขึ้นมาหลายครา แค้นแดงปรากฏขึ้นไม่นับว่าแปลกพิสดารอันใด